

SEVGİ

DÜNYASI

AĞUSTOS 2010 Sayı: 500 Fiyat: 5 TL

Dünya Dostluk Gününüz Kutlu Olsun

BU ZAMANLAR İÇİN BİLİM II - KRYON

Çağına ve Geleceğe
Damgasını Vuran Filozof

İYİLİK ve KÖTÜLÜK NEDİR?

İÇİNDEKİLER

İyilik ve Kötülük Nedir? 2
Dr. Refet Kayserilioğlu

Çağına ve Geleceğe Damgasını
Vuran Filozof 6
Ahmet Kayserilioğlu

Aydınlığa Açılan Pencere 15
Güngör Özyiğit

1960 - 2000 Döneminin
Eğitimine Genel Bakış 22
Yalçın Kaya

Bir Bilgeye Sormuşlar 29

% 51 Zararsızlık 30
Nihal Gürsoy

Kültürün Derinliği 35
(Eski Günışığının Son Saatleri)
Thom Hartman/Arın İnan

Bu Zamanlar İçin Bilim - II 38
(Kryon Celsesi)

Canım Ablam 45
(Arşivden)
Günseli Ataman

Etme Bulma Dünyası 46
(Arşivden)
Rıdvan Günseli

Sevgili Dostlar

Bazı şeylerin geriye dönüşü olmayacak biçimde değişmekte olduğunu farkındasınızdır. Bazen ürkütücü olarak görsek de, biraz daha üstten bakmaya çalışırsak, bu değişimlerin aslında bir ilerleme olduğunu, daha iyi, daha doğru, daha bilgili, daha sevgili, daha birlik olma yolunda adımlar olduğunu algılayabiliriz. Çoğumuz güzelliklerin, saflığın, sevgi ve saygı dolu dünyanın geçmişte kaldığını düşünürüz. Günümüzden 150 yıl önceki orta yaş grubu insanların görüşlerini bulup okuyanlarımız, o zamanın olgun kişilerinin de aynı dertten yakındıklarını, dünyanın ve çevrenin çok bozulduğuna, gençler arasında artık hiç saygının kalmadığına esefle hayıflandıklarını görebilirler. Belki de bizler asırlar boyu hep geçmişi yüceltip ona özlem duyarken aslında kendi çocukluk günlerimizi arıyoruz kim bilir, henüz bir türlü büyümek istemediğimizden... İçimizdeki iyimserlik, pozitiflik kaybolmadıkça, sevdiğimizden gerçek anlamda, biz istemezsek eğer, ayrılmayacağımızı bildikçe, zaman ve dünya nasıl değişirse değişsin sevgimizin değişmeyeceğinden emin olduğunca, gelecek günleri, luna-parka giden çocuklar gibi heyecanla ve coşku dolu bekleyebiliriz. Çocukluk günlerimizde bizi seven büyüklerimizin bizi yüzüstü bırakmayacağından, başkaları bizi incitse ve yorsa da sıcak yuvamızda kendimizi onaracağımızdan emin, geçimimizi ve varlığımızı sürdürmeyi dert etmenin ne demek olduğunu bilmeden yaşarken büyümeyi çok isterdik. Şimdi eğer yetişkinsek çevremizin dar olmadığını, yalnızca bu dünyadan ibaret olmadığını, gerçek ailemizin, yuvamızın dünya dışında da var olduğunu anlayabilmeliyiz. Onların bizi her zaman sevgiyle koruyup gözettiklerinden emin olduğumuzda gelecekle ilgili korkularımız çok azalır. O zaman günlere ve geleceğe gereken önemi ve değeri daha çok veririz. O zaman gelişmeyi ve değişmeyi endişe dolu, kötümser ruh haliyle değil de, sevinç ve umut dolu akli özgürce çalışan çocuklar gibi bekleriz.

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

Bir davranışta bulunurken bunun bizim yönümüzden iyi mi veya kötü mü olduğunu nasıl anlayacağız? Örneğin bu, karşımızdakine tesiri olan bir davranışsa, onun yönünden iyi midir, kötü müdür? Burada bizim niyetimiz çok önemli rol oynar. Niyetimiz kendimize veya karşımızdakine faydalı olan ve iyi neticeleri olan bir şey yapmak mıdır, yoksa sadece kendi egomuzu ve nefsanî arzularımızı tatmin gayesini güden bir yönde midir?

Dr. Refet Kayserilioğlu

İyilik ve Kötülük Nedir?

Erdem - Arkadaşlarla yaptığımız bir tartışmada iyilik nedir, kötülük nedir diye sordular. Verdiğim cevaplara çeşitli itirazlar oldu. Benim de kafam karıştı. Şimdi sorulan soruları, yapılan itirazları size soracağım. Acaba iyilik ve kötülük deyince ne anlıyoruz?

Özden - İyilik ve kötülük oldukça göreceli kavramlardır. Çünkü zamana, kişiye ve yerine göre değişik şekiller arzederler. Meselâ komşunun çocuğuna bir para verdiğinizi varsayalım. Siz iyilik yaptığınızdan eminsiniz. Çocuk da kendisine iyilik yapıldığını düşünerek sevinmektedir. Fakat tam o sırada annesi hışımla ortaya atılır ve: "Rica ederim çocuğa para vermeyiniz, onu tembelleğe ve aylaklığa alıştırtıyorsunuz!" der. Çocuğuna da çıkışarak parayı size geri verdirtir. Genel olarak düşünersek çocuğa para vermek iyilik midir, yoksa kötülük müdür?

Erdem - Mademki annesi istemiyor, parayı vermek doğru değil.

Özden - Anneye göre doğru değil, ama gerçekte acaba doğru değil mi? Ben diyebilirim ki parayı veren için de, alan çocuk için de çok doğru ve iyi bir davranıştır. Parayı veren hem kendisi fedakârlık göstermek imkânına kavuşmuş, hem de çocuğa bir fedakârlık örneği vermiştir. Ayrıca çocuk da böylece bir arzusunu veya ihtiyacını tatmin etmek imkânına kavuşmuştur. Şimdi acaba anne mi iyi hareket etmekte, yoksa parayı veren kimse mi? Burada elimizde ölçü ne olacaktır?

Erdem - Her ikisinin de haklı, haksız olduğu yönler var. Ama çocuğun terbiyesinden anne sorumlu olduğuna göre onun fikrini kabul etmek lâzımdır.

Özden - Fikrini kabul edip etmemek ayrı şey, bir davranışın doğru olup olmadığı, iyi veya kötü olması başka şeydir.

Erdem - Bu davranış iyi midir, kötü müdür?

Özden - Şimdi bu davranış hakkında kesin ka-

rarımızı vermeden önce bize iyiyi ve kötüyü tayin ettirecek ölçüler üzerinde duralım. Bir şey için iyidir, niçin kötüdür?

Erdem - "İyi" bizim hoşumuza giden şeyler; "Kötü" ise istemediğimiz, beğenmediğimiz, hoşumuza gitmeyen şeylerdir.

Özden - Acaba hoşumuza gidip gitmemesi iyilik için bir ölçü olabilir mi her zaman? Bir çocuk ders çalışmadığı için hocasının ona kırık not vermesi çocuğun hoşuna gitmediği için kötüdür dememiz lâzımdır. Gerçekte ise bu kötü değil, bilâkis çocuğa bir kamçı yerine geçeceği ve dersine daha iyi çalışmasını temin edeceği için iyidir, ona iyiliktir. Hoca yönünden düşünersek bu en doğru ve en iyi davranıştır. Hâlbuki çocuğu ilk anda üzmüş, hoşuna gitmemiş ve çocuktan kötü damgasını yemiştir.

Erdem - Hoşuna gitmekten başka iyide bize fayda vermesi özelliği de vardır. Yani bir şey bize fayda veriyorsa iyidir.

Özden - Peki bu faydayı kime göre ölçeceğiz? Öğretmene göre mi, yoksa öğrenciye göre mi? Bu örneğimizde, öğretmen yönünden fayda ve zarar düşünülmez. Öğrenci yönünden ise: Kısa vadeli bir düşünceyle kötüdür. Çünkü kırık not almak faydalı değil, sınıfta kalmaya kadar giden zararlı ve can sıkıcı bir iştir. Hâlbuki uzun bir vade içinde düşününce iyidir. Çünkü çocuk ilk anda belki üzülmüştür ama neticede dersi öğrenmiş, okumasının esas gayesi gerçekleşmiştir. O halde bir şey zamana göre kâh iyi, kâh kötü olabilmektedir.

Erdem - Faydalı olmayı neye göre tayin etmek lâzımdır. Her hadisede faydalı olup olmadığını tayin bu kadar kolay değildir. Mesela bir çocuğun dayak yemesi faydalı mıdır, zararlı mıdır?

Özden - Bazen faydalı, bazen de zararlıdır. Yani çocuğu terbiye ettiği zaman faydalı, çocuğu terbiyesizliğe sürüklediği

zaman ise zararlıdır. Faydanın ölçüsü bu duruma göre, çocuğun terbiye olması esasına dayanmakta, genel olarak söylemek gerekirse çocuğun tekâmülünü sağlarsa faydalıdır. O halde fayda da tekâmül ettirip ettirmediği temel esasını arayacağız.

Erdem - Buna göre tekâmül ettiren şey faydalıdır, faydalı olan şey de iyidir mi diyeceğiz.

Özden - Evet tekâmül ettiren her şey iyidir.

Erdem - Peki bir davranışın tekâmül ettirici olup olmadığını biz nasıl tayin edeceğiz? Her zaman bir davranışın tekâmül ettirici olup olmadığını tayin etmek pek kolay değildir. Örneğin dilencilik bir insan için tekâmülü geriletken bir davranış olduğu halde, diğer bir insan için tekâmülü ilerleten bir davranıştır. Çünkü bu insan esasında merhametsizdir. Başkalarından merhamet ve yardım dilenerek merhametin değerini öğrenmekte merhametsizliğin acısını

bizzat çekmektedir.

Özden - Doğru söylüyorsunuz, bir davranışın tekâmül ettirici olduğunu her zaman tayin etmemiz mümkün olamaz. Bir kimsenin, acı ve eza çektiği birisine: "Canım bu seni tekâmül ettiren bir şeydir, ben bunu senin iyiliğin için yaptım" demesi, pek tuhaf olur. Böyle bir kişiye: "Be birader bu davranışının karşındakini tekâmül ettireceğini sen nereden bildin, ilahi terazî senin elinde mi?" demezler mi? O halde nasıl hareket edeceğiz? Bir davranışta bulunurken bunun bizim yönümüzden iyi mi veya kötü mü olduğunu nasıl anlayacağız? Örneğin bu, karşımızdakine tesiri olan bir davranışsa, onun yönünden iyi midir, kötü müdür? Burada bizim niyetimiz çok önemli rol oynar. Niyetimiz kendimize veya karşımızdakine faydalı olan ve iyi neticeleri olan bir şey yapmak mıdır, yoksa sadece kendi egomuzu ve nefsanî arzularımızı tatmin gayesini güden bir yönde midir?

Erdem - Yani niyetimiz iyilik olurken bile bunun ne tarz bir iyilik olduğunu da mı araştıracağız. Bu çok zor olur o zaman. Mesela ben falancaya sadaka vermek istedim, adam da buna muhtaç. Siz diyebilirsiniz ki: "Sen bu sadakayı Allah'ın hoşuna gitmek, cennetini garantilemek için verdin. Yani bu uzun vadeli bir alış verıştır."

Özden - Biz o sadakayı gerçekten cenneti ve ilahi lütufları düşünerek mi verdik, yoksa hiç böyle bir niyetimiz yoktu da yardım etmek arzusunu duyarak veya yardım etmeyi kendimize bir vazife bilerek mi yaptık. Gerçek niyetimizi sadece biz bilebiliriz. Zaten esas önemli olan da onu bizim bilmemizdir. Eğer bize göre gerçek niyetimiz diğerkâmcaya ise o davranışımız iyidir, tekâmül ettiricidir.

Erdem - Bu davranışımızın bizi tekâmül ettireceğini düşünmemiz de egomuzdan kaynaklanan bir bencillik olmaz mı?

Özden - Ben şunu yapayım da tekâmül edeyim dersek, kendi menfaatimizi düşünmüş oluruz. Ama "yardım vazifedir ve ilahi bir emirdir" demişsek ve öyle yapmışsak, neticede tekâmül de etsek bu yine diğerkâmcaya bir iş olur. Niyet çok önemlidir.

Erdem - Yine kafam karıştı benim. Şimdi iyilik nedir, kötülük nedir, şunu bana öz bir şekilde anlatsanız lütfen.

Özden - İyilik ve kötülük göreceli şeylerdir yani zamana, yere, kişiye ve şartlara, bulunulan çevrenin kabullerine göre değişen bir şeydir. Bir yerde veya bir zaman yahut bir şahıs için iyi olan aynı davranış başka bir çevrede, başka şartlarda ve başka şahıs için kötü olabilir. Meselâ içki ikram etmek içki içenlerin sofrasında iyi bir davranış olduğu halde, bir hocaya içki ikram etmek kötü ve hattâ hakaret manasını taşıyan bir davranıştır. İçki sofrada içilirse iyidir de, yolda, sokakta içilirse kötüdür.

Falan insan için iyidir, falanca için kötüdür.

Erdem - Yani herkese uyan genel bir iyi veya kötü yok mudur?

Özden - Hayır yoktur. Çünkü herkesin tekâmül seviyeleri farklıdır. Bir seviye için iyi olan, başka bir seviye için kötüdür. Bir davranışın her seviyedeki insan için iyi olması için bütün insanların aynı seviyede olmaları lâzımdır ki bu da mümkün değildir.

Genel olarak söylemek gerekirse iyi niyetle yapılan, şahsı veya karşısındakini tekâmül ettiren, onun kısa veya uzun vadeli olarak hoşuna gidecek olan bir davranış "İyi"dir. Fakat görülüyor ki bu da çok elastikidir.

İyinin ve doğrunun kesin ölçüsünü ise insanın kendi vicdanı tayin eder. Herkesin vicdanî hükmü kendi tekâmül seviyesine uyar, o halde kendi yönünden en doğru olanı "İyi"dir. Yani vicdanımızın iyi dediği şey bizim için iyi, kötü dediği şey bizim için kötüdür.

Çağına ve Geleceğe Damgasını Vuran Filozof

*Beni Tanrının varlığına götüren iki şey var:
Biri başımın üstündeki yıldızlı gökyüzü,
diğeri içimdeki vicdan, yani hak ve adalet duygusu...*

Immanuel Kant

Bizi, bu yazı serimizde Kant'ın materyalizm tarihine olan etkisi, yani inanç dünyasında yaptığı değişiklikler ilgilendiriyor. Ancak onun Locke gibi, Hume gibi ampiriklere (deneyci) cevap verirken, Tanrı'nın ve ruhun varlığını kanıtlamaya çalışan eski metafizikçilerin ne gibi yanlışlara düştüklerini de uzun uzun dile getirdiğini görmekteyiz. Saf aklın bu konularda kesin yargılara varmasının mümkün olmadığını, inancımızı saf aklın verileriyle sağlamca kuramayacağımızdan bu yolu terk etmemiz gerektiğini söylemektedir. Slogan haline getirdiği ünlü deyişi fikrini özetlemektedir: "İnanca yer açmak için bilgiyi kaldırmak zorundayım". Aklın ve bilginin inanç dünyasından kovulması anlamına gelen bu görüşün ve doğurduğu sakıncaların üzerinde biraz durmamız yararlı olacaktır.

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

Katolik Hıristiyan Kilisesinin Engizisyonla, hür düşünceli aydınları din dışına çıkardıkları gerekçesiyle diri diri ateşte yakıp, ölüme göndermesi, batı dünyasında birkaç yüzyıl sürmüştü. Ama ne çare ki, susturmak bir yana; kutsal kitaplardaki bozulmalar, eklemeler ve çıkarmalar korkusuzca ortaya serilerek Vatikan can evinden vurulmaktaydı. Bilimsel buluşlarla, kutsal kitap metinleri arasındaki çelişkilerin dile getirilmesinde de duraksanmamıştı. 19. yy. Avrupası'nda düşüncelere hükmeden, artık Papa'lık değil filozoflardı. Ne var ki böylece

Tanrısal bildirilerin ışığından mahrum akıl yürütmelerle gerçeğin sezgisine varmak, deveye hendek atlamak kadar zor olduğundan; her kafadan bir ses çıkıyor, düşünen kafalar neye tam bağlanacağını kestire-

memenin şaşkınlığını yaşıyordu. Geçip giden bir deve kervanı hakkında, sadece izlerini inceleyip akıl yürütüp bağ kurarak, önemli bilgilere ulaşabilirdik ama, kervanı oluşturup yola koyan sahibinden öğreneceklerimizle bilgilerimiz tam kesinleşmez miydi?!..

Şimdi bile insanoğlu bu ikisini bir edememenin; yani akıl, mantık ve bilimle elde edecekleriyle, Evrenin Yaraticısından gelen bilgileri sentezleyememenin şaşkınlığını yaşayıp durmuyor mu?

18.yy Avrupası'nı ve gelecek yüzyılları iyice anlayabilmek için, işte bu tek yönlü bilgi sistemi ile; yani sadece akıl, mantık, sezgi, gözlem ve deneyle gerçeklere varmak isteyen büyük bir filozofun İmmanuel Kant'ın (1724-1804) vardığı sonuçları, eleştirel bir

mantıkla yeniden sizlerle paylaşmakta çok yarar görmekteyim. Gelecek yazımda artık bu defa da, bayrağı filozoflardan devralıp, düşüncelerin tek hükmedicisi konumuna giren bilim adamlarının, dünyada canlıları oluşması konusundaki fikir çatışmalarını inceleyeceğiz.

CETVEL GİBİ DÜMDÜZ BİR YAŞAM

"Sabah uyanmak, kahve içmek, yazmak, ders vermek, öğle yemeği yemek... Hepsinin de hiç değişmeyen belli zamanları vardı..." Kant'ın şaşmaz bir programla çizilmiş hayatını yakınları böyle anlatırlar, "İmmanuel Kant (1724-1804), kurşunî paltosuyla, elinde bastonu evinin önünde göründü mü ve şimdi bile 'Filozofun Yolu' denen ıhlamur ağaçlı uzun, dar yola doğru yürümeye başladı mı, komşuları saatin tam üç buçuk olduğunu bilirler, saatlerini ona göre ayarlarlardı. Mevsim ne olursa olsun, bu yolda bir aşağı bir yukarı yürür dururdu. Hava kapalı ise, ya da yağmur bulutları varsa, yaşlı uşağı Lampe, bir koruyucu melek gibi, elindeki şemsiyeyle ona ayak uydurmaya çalışırdı..."

Hayatı böylesine programlı ve yeknesak geçen Kant'ın düşünce dünyası, yeknesak ne kelime, tam anlamıyla dolu dolu geçiyor, insanlığın fizik ve metafizik problemlerine çözüm üretmek için en çetrefil konuların içine dalmakta tereddüt göstermiyordu.

1724'de Prusya'nın (Almanya) Königsberg şehrinde ahlâklı ve iyi bir Hıristiyan olarak yaşamayı kendilerine amaç edinmiş, orta halli bir ana-babanın çocuğu olarak doğduğunda, ilerde felsefede devrim yapacak biri diye kimse bir tahminde bulunamazdı. Ufak tefek, hastalıklı bir bedeni vardı, ama kendisiyle barışık ve neş'eli mizacı etrafiyle uyum içinde yaşamasını sağlıyordu. Aslında yaşam tarzı olarak bu uyumu ölümüne kadar sürdürmüştü. Gelgelelim şu ortalığı allak bullak eden, en yakın arkadaşına bile: "Şu sinir törpüsü, şu her şeyi kırıp döken Kant!" dedirten düşünceleri olmasaydı.

Kafasının metafizik (Fizikötesi) konulara son derece yatkın olduğu, bundan olağanüstü bir haz duyduğu, yazdığı eserlerden açıkça belli. Hâlbuki gençlik yıllarında metafiziğin yanı sıra Newton fiziği başta olmak üzere, matematik ve astronomi gibi pozitif bilimlere de büyük emek vermişti. 1755 de okutmanlık yapmak üzere üniversitede görev aldığıında, ilk eseri, gözünün nuru metafizik üzerineydi ama, bugün Kant-Laplacc kuramı diye bilinen, güneş sisteminin oluşumunu anlattığı ikinci kitabı onu izlemekte gecikmemişti. Bu tür uygulamalı bilim-

ler Kant'ın düşünce dünyasındaki esas açlığı doyuracak değil, onu oyalayacak uğraşlardı. Varlığın son temelleri, varlığın özü ve anlamı, her şeyin ilk sebebi "Bütün varolanların ortak ilkeleri" gibi metafizik problemlerdi onu asıl ilgilendiren. Tales'den itibaren, gelmiş geçmiş filozofları, Aristoları, Descartları, Leibnizleri, Wolffları, derinliğine inceliyor, üstelik de öğretmenliğini yapıyordu. Bilge kral Büyük Frederik'in Prusyası'nda düşünmek, araştırmak ve bunu o devre göre çok özgür bir şekilde dile getirmek zaten teşvik edilip durulmuyor muydu? Bilgi ve öğrenme tutkunu kırkına merdiven dayamış Kant, üniversitedeki çok değişik derslerin yorucu hocalığına rağmen, bu özgür ortamla ve kendisiyle barışık, bekâr hayatının olağanüstü intizamı içinde, araştırmalarını aralıksız sürdürmekten geri durmuyordu.

DOGMATİK UYKUDAN SİLKİNEREK UYANIŞ

Özgürlüğün bedeli, en ters, en acımasız, en yıkıcı düşüncelerin söylenebilmesi, kitapların yayınlanabilmesidir. Aydınlanma sürecini yaşanmakta olan Prusya (Almanya) da bundan nasibini almaya başlamıştır. Fransa'da, İngiltere'de yazılan ve inanç dünyasını temelinden sarsan materyalist kitaplar Almanca'ya çevriliyor ve derin tartışmalara neden oluyordu. Leibniz felsefesi dimdik ayakta durduğundan Almanya, materyalizme "evet" demiyor, aksine onu kıyasıyla

eleştiriyordu ama, kuşkulandıktan da kendini alamıyordu. Tartışma dünyasının tam göbeğinde yaşayan Kant da bunlardan nasibini almakta gecikmemişti. O zamana kadar öğrendikleri ve düşündükleriyle kendisi için kurduğu metafizik dünya temellerinden sarsılmaktaydı. İngiltere'de yaşayan David Hume (1711-1776) isimli bir düşünürün "İnsan Zihni Üzerine Bir Araştırma" adıyla yayınladığı kitabında; sebep-sonuç (nedensellik) kavramının bile bizim zihnimizin bir uydurması olduğu, doğada hiç de böyle bir şeyin bulunmadığı, bizim beş duyumuzla elde ettiğimiz çağrışımlar ve alışkanlıklarla, doğada böyle bir şeyin varlığını vehmettiğimiz öne sürülüyordu. Hume'un bu fikri kabul edilirse, gelişmekte olan doğa bilimleri, Fizik, Kimya, Astronomi bile temelsiz kalacaktı. "Aynı sebepler, aynı sonuçları doğurur" temel ilkesi olmadan pozitif bilimlerden nasıl söz edilebilirdi?! Tümevarım'a bile kuşkuyla bakan ve her şeyi beş duyumuzun bir cilvesi olarak gören Hume için tümdengelim ve onun öz çocuğu metafizik bilgilerinin yeri, sadece ateşe atılmaktı. Bunu kitabında açıkça öğütüyordu:

"...İşte bu ulu sırlara ermeye çalışırken felsefe bu yüzden olsun cüretkârlığının keşke farkına varsa da böylece bu karanlık ve tereddütlerle dolu alanı terk ederek, gerekli bir alçakgönüllülük içinde, kendi öz ve gerçek ülkesine, yani her günkü hayatın incelenmesine dönse. Burada,

böyle uçsuz bucaksız şüpheler, kararsızlıklar ve çelişmeler okyanusuna atılmadan, kendi araştırmalarını nasılsa harcayabileceği bir sürü zorluklar bulacaktır" (MEB-2.Baskı s:156)

"Şu halde eğer prensiplerimize sadıksak, kütüphanelerimizi gözden geçirdiğimizde, neleri fedâ etmemiz gerekir! Elimize mesela teoloji veya skolastik metafiziğe ait bir eser alırsak kendimize şunu soralım:"Bu eserde acaba nicelik veya sayıya dair usavurmalar (muhakeme) var mı? Hayır. O halde eseri ateşe atınız; zira içinde safсата, kuruntu ve boş hayalden başka bir şey bulunamaz" (s:251)

Fransa'dan, İngiltere'den, özellikle Hume'dan gelen fikirlerle "Dogmatik uykusundan uyanan" Kant, kırklı yıllarını yaşarken, büyük bir iç çatışmasının fırtınalarıyla boğuşuyordu. Dünya görüşü sarsılmıştı. Bu arada can havliyle ünlü İsveçli spiritüalist medyum Swedenborg'u (1688-1770) bile iyice incelemiş, öte âlemde mesaj alınabilmesinin olabirliğini irdelemeye çalışmıştı. Swedenborg hakkında 1766'da yazdığı "Bir Hayal Görür'ün Metafizik Düşleri" kitabında onu "Fantastik" olarak sıfatlasa da, o günkü metafiziğin de aynı derecede

"Fantastik" olduğunu öne sürerek fikirlerini pek küçümsemez, hatta Swedenborg'un şahsı için "Pek Yüce" sıfatını kullanarak hayranlığını belirtir. Esas patlamasını 19. yüzyılın ikinci yarısında yapacak olan uygulamalı spiritüalizma için Swedenborg, 100 yıl öncesinden bir başlangıçtır sadece. Bu bunalımlı yıllarda Kant'ı en çok coşturan Rousseau'nun (Ruso) (1712-1778) düşünceleri, özellikle onun Emil isimli çocuk terbiyesiyle ilgili kitabıdır. Bu kitabı okumak için Kant, saat ayarı gibi olan günlük programını bile aksatmıştır. Aklın verilerinin bu derecede saldırıya uğradığı ve akla güvenin sarsıldığı o yıllarda, Ruso'nun aklı ikinci plana atıp, iç dünyamızı, duygularımızı, içimizden gelen sesi ön plana çıkaran şiirsel ifadeleri Kant'ı adeta büyülüyor, yarasına merhem oluyordu. Ancak bütün bunlar Kant için geçici rahatlıklardı. Hume'un saldırılarına aklını doyuracak, içini rahatlatacak kesin cevaplar bulmadan huzursuzluğu dinmeyecekti.

SAF AKLIN TENKİDİ

Nihayet 1769'da 45 yaşında, problemi inandırıcı bir biçimde çözdüğüne kanaat getirmişti. Kılı kırk yarar, konuları bütün detaylarıyla her soruya cevap verecek şekilde ortaya koymaya alışmış kafa yapısı, acele etmemesini emrediyordu. Tam 12 yıl bulduğu çözüm üzerinde kafa yordu, her yönüyle geliştirdi. Artık hayatının en ünlü kitabını, 800 sayfalık dev eserini "Saf Aklın Tenkidi" ni yazmaya sıra gelmişti.

İşin bu tarafı kolaydı; birkaç aylık zahmetten sonra 1781'de kitabını yayınladı. Böyle büyük hacimli kitabı, metafiziğin 2000 yıllık problemlerine ışık tutan çetrefil ifadeleri kaç kişi, hangi dikkatle okuyacaktı; okuyan ne kadar anlayacaktı?!. Kant üşenmez, iki yıl sonra 140 sayfalık "Prolegomena" kitabıyla düşüncelerini daha sade, daha özlü şekilde okuyucularına sunar ve yavaş yavaş etrafın ilgisini çekmeye başlar. Böylece daha sonra yayınlacağı "Pratik Aklın Tenkidi" ve "Yargı Gücünün Tenkidi" kitaplarının ortamı hazırlanmış olur.

Bizi, bu yazı serimizde Kant'ın materyalizm tarihine olan etkisi, yani inanç dünyasında yaptığı değişiklikler ilgilendiriyor. Ancak onun Locke gibi, Hume gibi ampiriklere (deneyci, görgücü) cevap verirken, Tanrı'nın ve ruhun varlığını kanıtlamaya çalışan eski metafizikçilerin ne gibi yanlışlara düştüklerini de uzun uzun dile getirdiğini görmekteyiz.

Saf aklın bu konularda kesin yargılara varmasının mümkün olmadığını, inancımızı saf aklın verileriyle sağlamca kuramayacağımızdan bu yolu terk etmemiz gerektiğini söylemektedir. Slogan haline getirdiği ünlü deyişi fikrini özetlemektedir: "İnanca yer açmak için bilgiyi kaldırmak zorundayım". Aklın ve bilginin inanç dünyasından kovulması anlamına gelen bu görüşün ve doğurduğu sakıncaların üzerinde biraz durmamız yararlı olacak.

Kant, ampiriklere cevap verirken son derece haklı olarak şunu öncelikle belirtir: Biz sadece beş duyumuzdan ibaret değiliz. Duyularla aldıklarımızı kendi yapısına göre biçimleyip sentezleyen bir akıl yönümüzü nasıl inkâr edebiliriz? Öyle ya, iş sadece duyulardan ibaret olsaydı, hayvanların da bizler gibi derin düşüncelere, yapıcılığa, ediciliğe, buluculuğa erişmesi mümkün olmaz mıydı? Onlar da bizler gibi aynı tecrübeleri yaşayıp durdukları halde sadece algılama safhasında, zekâ diyebileceğimiz bir yerde kalıp, ilerisine geçemiyorlar. Biz öyle miyiz ya? Örgütlenmiş duyu diyebileceğimiz algılardan, onları da örgütleyerek kavramlara, kavramlardan bilgilere, bilgileri örgütleyerek bilimlere ve en nihayet hepsini örgütleyerek bilgeliğe kadar ulaşmıyor muyuz? Bu sürecin oluşmasında insan olarak doğuştan getirdiğimiz akıl cevherimizin ve onun kendine göre yapısı ve kanunları olduğunu mutlaka hesaba katmalıyız. Öyleyse biz hayata ampiriklerin dediği gibi boş bir balmumu veya boş bir levha olarak geliyor değiliz. Kant bu noktada bir adım daha atar ve aklımızda deneyden türemiş olmayan, deney-öncesi (a priori) önermelerin (hüküm, yargı) de bulunduğu ispata çalışır. Zaten onun "saf akıl" dediği de budur. Yani deneyden bağımsız, içinde beş duyardan hiçbir şey bulunmayan aklımız. Kant'ın kitabında esas belirtmek istediği, bu "saf akılda" matematik gibi, mantık gibi kavramların deneyden türemeden,

deney-öncesinden mevcut olduğudur. Hume'un inkâr ettiği sebep-sonuç kanunu da matematik, mantık gibi doğuştan aklımızda bulunmakla beraber, onların ancak deneyle açıklanabilmesinden dolayı, sentetik (tümevarımsal) yargılar olduğunu, ancak onların varlık sebebinin deneye dayanmadığını sayfalar boyu kanıtlamaya çalıştı (Bakınız: Prolegomena - Hacettepe Üni. Yayınları sayfa: 29 - 44)

Felsefede "sentetik, apriori önermeler" başlığı altında çok tartışılmış ve Bertrand Russell gibi matematikçilerin bile haklı itirazlarına neden olmuş bu konuda, akıl için ortaya koyabileceğimiz şu örnek birleştirici bir rol oynayabilir: Bir akıl gücüyle, cevheriyle donatıldığımız kuşkusuz. Akıl, hücreleri balmumuyla kapatılmış bir bal peteği gibi düşünelim. Dünya hayatında yaşadığımız tecrübelerden çıkardığımız bilgiler, bu peteğin hücrelerini tek tek açan, içindeki yetenekleri ortaya çıkaran bir katalizör görevi görürler. Yani bu bilgiler aklın yapıtaşını oluşturmazlar -o zaten aklın yapısında var- onun çalışmasını, işlemlerini, buluculuğunu, yapıcılığını ortaya çıkarmasını sağlarlar. Öyleyse aklın düşünce üretmesinde en büyük etken, her şeyden önce akılda bu yeteneğin zaten var olmasıdır. Dostumuzun tarifıyla "binbir kere binbirin bir edilerek" bize özgürce düşünelim diye hazır olarak verilmiş bu akıl mekanizmasının mevcudiyeti vazgeçilmez bir ön şart olmakla beraber, yeterli değildir. Aklın çalış-

ması için duygularımıza, tecrübelerimize de mutlaka ihtiyacı vardır. Kant, eğer matematik - mantık - nedensellik gibi konularda aklımızın yapısının bunları bulmaya uygun bir şekilde dizayn edildiğini, ancak tecrübeler yaparak bu yeteneklerini açığa çıkarabileceğini ileri sürseydi, bunca tartışmanın önü kesilmiş olurdu. Dostumuz, o özlü ifadesiyle, mantığın tarifini yaparken, hem aklın, hem ruhun, hem de tecrübe ve bilginin önemini vurgulamaktadır:

"Mantık; aklın bulunduğu, duygunun doğurduğu, bilginin yoğurduğu, tecrübenin çocuğudur..."

Kant, "saf akıl" tarifıyla beş duyudan ve tecrübeden bağımsız olarak saf düşünce üreten bir cevher tarifi ortaya koyduğundan, tarif edilen bu "saf akılla" ruh gibi, Tanrı gibi tecrübe alanı dışındaki soyut mevcudiyetlerin varlıklarının kesin olarak ispat da, inkâr da edilemeyeceğini ileri sürer. Sadece Tanrı değil, tecrübeden bağımsız olarak saf akılla türetilen bütün metafizik yargıların da bu şekilde kesinliklerinden emin olamayacağımızı söyler. Bu ifadeleri meslektaş metafizikçileri ve özellikle din adamlarını, teologları kendisine düşman edecekmiş, Kant bunlara aldırmaz. Onun için önemli olan gerçeğin araştırılmasıdır.

Aslında ruh gibi, Tanrı gibi manevi varlıkları tartışırken iki hususu birbirinden peşinen ayırmamız gerekir. Biz onların tözlerini (cevherlerini), nasıl olduklarını, yani mahiyet bilgisi diyebileceğimiz ana yapılarını mı;

yoksa varlıklarını, yokluklarını mı tartışıyoruz? Eğer tartışma, mahiyetleri, tözleri konusundaysa lafi uzatmaya gerek yok. Bilemeyeceğimizi peşinen teslim etmeliyiz. Ne aklımızın bugünkü gücü, ne de tecrübe dünyası bize bu konuda bir ipucu veremez. Yok, konu onların varlığı, yokluğuyla ilgiliyse, tecrübe ve bilgi ile çalışan aklımız bunun ispatlarını yapabilecek güçtedir.

Kant, "saf aklı" tecrübeden bağımsız olarak tarif ettiğinden, Tanrı'nın varlığının ontolojik, kozmolojik, fiziko-teolojik ispatlarını doyurucu bulmuyor. Hâlbuki Tanrı, âlemler içinde de dışında da etken olan bir varlıktır. Yani onun eli, dünya olayları içinde de, biz görmesek bile, etken olarak iş görmektedir. Biz O'nun mahiyetini bilemesek de, varlığının delillerini, evrenin ve canlıların işleyişini inceleyerek, olaylar üzerinde düşünerek, en azından kendimizi tam ikna edecek tarzda tam bir karara varabiliriz. Nitekim tecrübeden bağımsız olarak "saf aklı" çalıştıran Kant bile, metafizikçilerin Tanrı'nın fiziko-teolojik kanıtlarını, yani amaçlı, planlı bir evrende yaşadığımız konusunda ortaya konan kanıtları tam reddedemediğinden

"Bu kanıtları sadece bir 'mimar' ortaya koyuyor, yeterli bir Tanrı görüşü sağlamıyor" diyerek tartışmayı başka bir alana kaydırmaktadır.

Bir uzaktan kumandalı oyuncak arabayı seyre dalsak ve onu yöneten çocuğu görmesek, bir arabanın en modern dans figürleriyle hiçbir yere çarpmadan yaptığı zarif hareketlerin mutlaka bir akıl tarafından yönlendirildiğini rahatlıkla söyleriz. Yöneten kimdir, nasıl bir şeydir, mahiyeti, yapısı nedir, görmüyoruz, duymuyoruz ki söyleyelim. Ama onun mevcudiyetini ve ne yaptığını bilen zeki bir varlık olduğunu mutlaka onaylarız. Bu örnekte olduğu gibi ruh ve Tanrı gibi manevi güçlerin bizatihi kendilerini beş duyumuzla gözlemlememiş olsak bile, onların olayları yönlendirmedeki etkilerini akıl terazimizde iyice tarttıktan sonra varlıklarını ve sıfatlarını onaylamakta gecikmeyiz. Ancak hiçbir tecrübeye, deneyime metelik vermeden, sırf aklımızı çalıştırarak en büyük gerçeklere varacağız dersek, sadece "zihin sporu" yapmaktan öte bir şey elde edemeyiz. Dostumuzun söylediği gibi: "Tecrübesiz akıl işe yaramaz!.."

Kant'ın, hiçbir somut delile dayanmayan, spekülasyon üzerine spekülasyon yapan, gerçekler dünyasıyla ilişkisini kesmiş metafizik düşüncelere "çürük mal" gözüyle bakmasına elbette hak vermek gerekir. Ancak yeterli tecrübeler üzerine kurulmuş olan derin düşüncelere de insanlık her zaman

muhtaçtır. Böyle derin düşüncelerle elde edilecek sonuçlara -fizik olsun, metafizik olsun- tam anlamıyla bel bağlayabiliriz.

PRATİK AKLIN TENKİDİ

Kant, "Saf Aklın Tenkidi"nde varlığını kanıtlayamadığı Tanrı'yı "Pratik Aklın Tenkidi"nde tekrar yeryüzüne indirir. Onun "Pratik Akıl" dediği, olayların içinde , haşır-neşir olan, karar veren, uygulayan, hisseden, ağlayan, gülen, yerine göre "vicdan azabı" çeken tarafımızdır. Yani, duyuların dışında değil, tamamen içinde olan tarafımız. İşte bu pratik akılla Kant; Tanrı, özgür irade, ruh ve ölümsüzlük gibi konuların varlığını kanıtlamaya çalışır. İçimizdeki ahlâk duygusu, ödev duygusu ve vicdan melekemiz Kant'ın delilleridir. Ahlâk derken; ödül ve cezadan kaynaklanmayan hür ahlâkı kastetmektedir. Cennet vaatleriyle, ya da Tanrı'da erime dilekleriyle yapılan şartlı iyilikler değildir kastettiği. Bu konuda söylediği aynen şudur: "Yoksa Muhammed'in cenneti, ya da teozofların ve mistiklerin Tanrılığın içinde eriyerek onunla birleşmeleri, her biri kendi beğenisine göre kendi ucubesini akla zorla sokardı ve aklı böylece bu biçimde düşlere terk etmektense, akla hiç sahip olmamak daha iyi olurdu. (Pratik Aklın Eleştirisi-Hacettepe Üniv. Yayınları s:"131)

Yani Kant; icabında, uğruna çıkarlarımızı rahat ve huzurumuzu bile fedâ ettiğimiz; hak, adalet, doğruluk gibi ön

şartsız ahlâki davranışlarımızın varlığını temel almaktadır, işte böyle koşulsuz ahlâkımızın ve onu gerçekleştiren pratik akıl tarafımızın varlığı Kant'a göre bizlerin "serbest irade" sahibi olduğumuzun kanıtıdır. Bu dünyada tam ahlâklı hale gelemeyeceğimize göre bizim bir "öte âlem" yaşantımız olmalıdır. Hiçbirimiz mükemmel olmadığına göre, bir mükemmel varlığın, bir Yaratıcının mevcudiyeti gereklidir. Kant'ın ispatları özetle böyledir. Aslında Kant, "Pratik Akıl" tarifiyle bizim "Ruh" dediğimiz, irade sahibi, karar sahibi yönümüzü ortaya koymaktadır. Kendisi akıl ve ruh diye iki ayrı cevherin ayrımını yapmadığından, akli, saf ve pratik diye ikiye ayırarak incelemek zorunda kalmıştır.

Kant'ın insan aklının işleyişini ortaya koymak için verdiği büyük emek elbet takdire değer. Ve bugün de insanlığın ondan alacağı bilgi ve düşünceler mutlaka var. Ancak Kant'ın inanç dünyasından akli kovmasının gelecek nesillerin materyalizme sapmalarında olumsuz bir etken olduğunu da görmekteyiz. Aklın kovulduğu yere, yalanın, yanlışın, safsata ve batılın girmesi çok kolay olmaktadır. Bugün bazı din ve tarikat bağlılarının akli ve mantığı devre dışı bırakma gayretleri nesillere yarar değil, zarar vermektedir. Ruso ve Kant'ın da etkilediği Protestan ülkelerde, bugünkü bilim çağında bile, inancı sadece iç duygularıyla, içlerinden gelen sese göre oluşturan ezici bir dindar çoğunluk yaşamaktadır. Ama sonuç da ortadadır: Nesiller Tanrı'dan uzaklaşmaktadır!..

Aydınlığa Açılan “Pencere”

23 HAZİRAN 2010 ÇARŞAMBA

Güngör Özyiğit, Psikolog

*Aydınlanmanın bilgesi İlhan
Selçuk da, ağabeyinin ardından
Hakka doğru yürüdü.
Gerisinde, PENCERE'sinde,
elli yıllık birikiminin anlamı ile
yükü beyaz bir boşluk bıraktı.
O dopdolu beyaz boşluk,
aydınlanmanın ışığını
simgeliyordu.*

Neydi aydınlanma? Aydınlanma düşüncesinin öncülerinden Kant, onu şöyle tanımlıyor: "Aydınlanma, insanın kendi kabahati sonucu ortaya çıkan ergin olamama durumunu aşmasıdır. Ergin olamama ise, kişinin aklını, başkasının yol göstericiliği olmaksızın kullanamaması demektir. Kendi kabahati olması da, başkasının yönlendiriciliği olmadan kendi aklını kullanma kararlığı ve cesaretini gösterememe-

PENCERE

İlhan Selçuk

"Her gün düşünmek, her gün yazmak, her gün araştırmak, her gün çalışmak zorunda olan insan, yirmi dört saat sürekli form tutmak zorundadır. Bunun olağanüstü yararları vardır bir insanın ve yazarın gelişmesinde. Herhangi bir olayı incelemek için çalışmak zorundasınız. Bu zorunluluk, insanın itici gücüdür. Ama eğer tembelse-niz ve bu çalışmayı yap-

mazsanız, o zaman içi boş bir çuvala dönersiniz. Köşe yazarlığını sürdürmek, bir kemancının her gün sekiz saat egzersiz yapmasına benzer. Çalışmadığı zaman çaptan düşer. Atletler, sporcular için de aynı şey geçerli. İnsan, çalışmadığı zaman çaptan düşer."

İlhan Selçuk, hayatı boyunca tam da bunu yapar. Aklının, sağduyusunun, insanca duyarlılığın ışığında olayları değerlendirir, gerçeği görür ve gösterir. Kırk beş yıl önce Cumhuriyet'teki ilk köşe yazısında, köşesine neden "Pencere" adını verdiğini şu sözlerle anlatır:

"Evren, söz üstüne bina edildi. Ve insanlar bu binada yeni binalar kurup, yeni pencereler açtılar. Pencereler önce küçüktü; sonra büyüdüler, büyüdüler, büyüdüler... Pencereler büyüdükçe aydınlık çoğaldı. Bu aklın aydınlığıdır. Atatürk'ün Türkiye'ye açtığı pencereden ışık düpedüz girer: Aklın ışığı!.."

Her gün yazı yazmak ve düzeyini düşürmemek, insanı geren, yoran, çok uğraş isteyen bir iştir. İlhan Selçuk, bu zorluktaki zarafeti ne güzel değerlendirir:

mazsanız, o zaman içi boş bir çuvala dönersiniz. Köşe yazarlığını sürdürmek, bir kemancının her gün sekiz saat egzersiz yapmasına benzer. Çalışmadığı zaman çaptan düşer. Atletler, sporcular için de aynı şey geçerli. İnsan, çalışmadığı zaman çaptan düşer."

İlhan Selçuk, 'tembel böcekler ya da çalışan arılar' gibi olma ikileminde ikinciyi yeğler. Ve o nedenle dünya çapında bir yazar olmayı başarır. Kalıcı bir yazının koşullarını da şöyle belirler:

"Bir yazının üç boyutu vardır. Bunun biri zamandır. Bir yazı, eğer zaman içinde düşünülmezse, o yazının bir boyutu eksik kalır. Aynı zaman da bir yazının derinliği önemlidir; bu yazdığınız konunun en uç noktasına kadar kavranabilmesidir. Bir yazının bir genişliği de vardır; yaşadığımız dünyanın, yaşadığımız mekânın ufuklarını iyi tanımanız gerekir. Ancak o zaman, zamana dayanıklı, kalıcı bir yazı üretebilir."

YAZARLARIN GÖZÜYLE

İşte Melih Aşık gözüyle ve diliyle İlhan Ağabey:

"İlhan Selçuk için onurlu, dürüst, haysiyetli, demokrat, devrimci gibi sıfatlar sıralamaya gerek yok. Tüm bu sıfatlar için İlhan Selçuk demek yeterli."

Ali Sirmen onun için: "Kendi heykeli yontan adam" diyor. Gerçekten insanın yaşamı, kendinin yonttuğu bir heykeldir.

Düz yazının ve şiirin ustası Cemal Süreyya, onu şöyle tanımlar:

"Onun üzerine yazılacak bir yazı için en uygun başlık 'sürekli etkinlik' olabilir, ya da 'göz açıcı' ya da 'büyü bozucu' ya da 'bağnazlık delisi'. Her şeyi anlatabilen, yalın, görgülü, sağlam bir Türkçe'si var. Çoğunca mizah öğelerinden yararlanır. Önermekten çok, soru sorar, eleştirir. Mizah da yüzde yüz eleştirinin silahı olarak ortaya çıkar. Bu yüzden büyük ölçüde yergi çizgileri taşır. Gerçeğin sesidir o. Yarı otomatik çizgisi de zaten gerçek diye açılır."

Alpay Kabacalı, onun köşe yazarı olmanın ötesine geçtiğine ilişkin olarak şunları söyler:

"Usta bir köşe yazarı diye tanımlarsak, İlhan Selçuk'a haksızlık etmiş oluruz. O aynı zamanda deneme türünün en özgün örneklerini veren, edebiyat tarihine girmeyi çoktan hak etmiş bir yazardır. Birçok okurun hemen her sabah bir pusula gibi doğruyu gösterdiği inancıyla izledikleri ışıklı pencere, köşesinin gizi buradaydı kanımca. O, aydınlanmanın ışıklı 'pencere'siydi."

Dili, Türkçe'yi kullanmadaki ustalığı ile ilgili Enver Topaloğlu'nun şiirinden birkaç dize:

Ne yersiz bir virgül
Ne amaçsız bir hece
Kısa ve öz
Bilmece

... Ve Erdal Atabek'in sözcüklerle çizdiği bir İlhan Selçuk karakter portresi ki, bu kadar olur:

"İlhan Selçuk kültürü: Bilinçli sadelik. Bilerek seçilmiş bir yaşam biçimi. Gösterişten, alâyişten, göze çarpmadan, göze batmadan uzak bir yaşam kültürü. Hiç televizyona çıkmadı. Ortalarda hiç görünmedi. Görüldüğü tek yer PENCERESİ'dir. Az konuşur, çok dinlerdi. Az yemek yerdi, çatal ucu tadımlar. Az içerdi. Dudak değdirme

yudumlar. Sade giyinirdi. Sade, özenli, şık. Az sözcükle yazardı. Kısa, açık, çarpıcı. Konuşmaları sadelik içindeydi. Sesini yükseletmeden konuşurdu. Akıl konuşmaları. Bilinci coşturan konuşmalar. Bilinçli sadelik. Örnek alınacak değerlerde bir erdem."

Kendisiyle Aydın'da ilk kez karşılaşan Erol Ertuğrul, İlhan Selçuk'a "Beyefendi" der. Bu söze karşı "Erolcuğum bana İlhan de, ağabey de, ama beyefendi deme" der. Bu yakınlıktan cesaretlenen Erol Ertuğrul, aynı zamanda mizahın da ustası olan bilge yazara "Ağabey, yıllar önce Marmaris'te geçirdiğin kalp rahatsızlığının bir aşkla ilgili olduğu doğru mu?" sorusunu, gülererek "Erolcuğum, ben kalp sektesine kalp sektesi mi derim, eğer bir aşk için geçirilmemişse" diye geçiştirir.

O sadeliğiyle, küçülmesini bilmesiyle, kendini değil, kendinde gerçeği gösterir hep.

AKILCI SAPTAMALAR

İlhan Selçuk, bilinci "kendi kaderimizi belirleme gücümüz" diye tanımlar.

Terörü "İnsanlık bilincine, ulusal bilince karşı bir saldırı" olarak niteler.

İnsanın ve insanlığın gelişimini "bilincin ve özgür iradenin bir ürünü" olarak görür.

Ona göre "Hayatın en büyük iki gerçeği doğum ve ölümdür; insanı insan yapan, bunların arasını nasıl dolduracağına ilişkin kararlardır." Parantez içindeki doğum ve ölüm tarihleri arasındaki yaşam geometrisinin çizimi bize bırakılmıştır. Kendi ölümünü espri ile karışık bir biçimde yumuşatarak irdelemeyi bir aşkınlık belirtisi sayar.

Bağımsızlık ilkesini sadece toplumlar ve devletler için değil, bireyler için de vazgeçilmez bir erdem olarak görür. Türk-Kürt kardeşliğine inanır. Şehitler için "Gencecik çocukların yaşamı üzerinden Türkiye'yi bölüyorlar" diye hayıflanır.

Bir yazısında "Çağdaş insan kimdir?" sorusunu şöyle yanıtlar:

"Savaş uçakları kentleri bombalarken tiyatro perdesini açan çağdaş insandır. Hücum borusu çalmadan önce cepheye türkü söyleyen çağdaş insandır. Bir ömür boyu mahpuslukta şiir yazan çağdaş insandır. Doksan yaşından dayken, güzel bir resmin karşısında yaşamın tadını damağında duyan çağdaş insandır."

İlhan Selçuk'a göre Atatürkçülüğün özü: "Aklın inançtan, bilimin dinden bağımsızlaşmasıdır. Eleştiriye, sorgulamayı, eleştirel aklı öne çıkarmaktır. Atatürkçülük, aydınlanma devriminin Türkçesidir."

O, eninde sonunda insanlığın bir gün sömürsüz uygarlığı kuracağına inanır. İnanıldığı doğruları yazma ve yaşama adına baskılara uğrar, tutuklanır, işkenceden geçer. İşkence altındayken bile, verdiği ifadesinde akrostiş yaparak bunu bildirir. İnanıcı uğruna çektiklerinden hiç yakınmaz. "İnsanlar olaylarla denenir" der ve olaylar karşısındaki tavrının, davranışının, o kişinin nasıl biri olduğunu gösterdiğini söyler.

Bir gün öyle, bir gün böyle yazan, omurgasız insanlar, dönemler ve yalakalar için sadece "İnsan aynaya baktığında, kendi yüzünden utanmamalı" der.

BİLGELİĞİN BELGELERİ

Onun yazılarının birçoğu birer bilgelik belgesidir. İşte ellerin bize söyledikleri:

"Ellerimizden öğreneceğimiz çok şey var. Bin çeşit el var... Kimi fildişinden oyulmuş gibidir... Kimi kaba saba... Kimi temiz... Kimi kirli... Özgürlüğün elleri nasırlıdır. Çünkü kraların saraylarını, derebeylerin şatolarını o yapmıştır. Saban tutan da odur, kalem tutan da o. Özgürlüğün

elleri, binlerce yılın uğraşıyla nasırlanmıştır. Her kim özgürlüğü tanımak ister, çalışmalıdır. Durmadan, dinlenmeden, yakınmadan, usanmadan, sakınmadan çalışmalıdır. Elleri nasırlaşmadan insan özgürlüğe hak kazanamaz. Her hak bir uğraşın ürünüdür."

Boşuna "el emeği, göz nuru, alın teri" dememişler. Akılla gönül işbirliği yaptığında eller durmaz olur. Her türlü yapıcı, yaratıcı, bilici ve bulucu yönüyle kendini gösterir. Akıl ve gönülün elele verdiği elde, emek yüce bir değere dönüşür.

İnsanın en yüce eylemi, aklını çalıştırması, yani düşünmesidir. İnsanı hayvandan ayırt eden niteliği de budur aslında. Ünlü yontucu Rodin, "Düşünen Adam" heykeli ile bunu somutlaştırmıştır. Böyle bir heykel, kentten en görünen meydanına konulmayı hak eder kanımca. Ama ne hikmetse biz onu akıl hastanesinin bahçe-

sine koymuşuz. Çok düşünürseniz, yolunuz buraya düşer, kafayı yersiniz mi demek istenmiştir acaba?! Ya da oradaki akıl hastalarına, düşünmezseniz sonunuz budur gibi yakışsız, küçültücü, onur kırıcı bir uyarıda mı bulunmak istenmiştir?! Düşünme eylemi, ille trajik bir sonla ilişkilendirilmek istenirse, böyle bir heykel için en uygun yer bir hapisane bahçesi olabilir. "Düşün, düşün hastası" dercesine. Nitekim düşünen birçok aydın günün birinde hapsi boylamıştır. İlhan Selçuk "Düşünüyorum, öyleyse vurun!.." yazısını şöyle bağlar:

"Eflatun demiş ki: "Ancak kral- lar filozof ya da filozoflar kral olursa devletler mutlu olabilir. Oysa tarih boyunca devlet yönetimlerinde mantığın pek az payı olmuştur. Descartes'in ünlü özdeyişini anımsayın: "Düşünüyorum, öyleyse varım." Bu özdeyiş çoğu yerde şöyle anlaşılmış: "Düşünüyorum, öyleyse vurun!" Çağımızda fikir özgürlüğüne karşı çıkanlar da böyle davranmıyorlar mı?"

Onun hayatı bunu kanıtlayan somut bir örnek "Pitekanthropus Erektus" yazısı, insanın insanlaşmasına dönük bir açılımı: "Hollandalı bilim adamı Dubois, Cava adasının Trinil yöresinde 1889'da bir insan fosili buldu. Hem insansı hem maymunu nitelikler taşıyan bu ilkel yaratığın, iki ayağı üzerinde dikilen ilk atamız olduğu saptandı.

Buluş çarpıcı ve sarsıcı yankılar yarattı. Milyonlarca yıllık geçmişin karanlıklarından kopup gelen oluşumda insanlaşan yaratığın serüveni ilginçti. Hayvan gibi yürürken içsel bir dürtüyle iki ayağı üzerine nasıl dikilmişti insan? Çevresindeki eş türleri, Pitekanthropus Erektus'a kim bilir nasıl şaşkınlıkla bakmışlardır? İnsan türü içinde ayağa kalkan ilk atamız... Selâm sana!.."

Ve bugünün insanına uyarı:

"Dikil onurunun iki ayağı üstüne. Pitekanthropus Erektus'a lâıyk olmak için. Başını dikleştire. Gelecek yıllarda fosilini bulduklarında, iki büklüm görüp de, senin hesabına utanmasınlar!.."

Yazar tarihin tanığı mı olmalı, yoksa sanığı mı? Veya her ikisi de mi? Buyurun okuyun:

"Meksikalı yazar Octavio Paz, yazarın konumunu belirtmek için şöyle demiş: "Yazarlar tarihin kahramanları değil, tarihin tanıklarındır, yaşamın tanıklarındır. Eh, bir tanık olmak da az önemli şey değildir. Ne var ki, tanık edilgendir. Tanık, ses ve anlam çağrışımıyla hemen sanık sözcüğünü anımsatıyor. Ülkemizde yakın yılların tarihçesi, yazarların tanıklığından çok, sanıklığıyla simgelendi. Kimi, sanatın yüce doruğuna tırmanan; kimi, yaşadığı dönemin güncelliğinde yazıya güç veren; kimi, insanlık uyanışındaki ivmenin bilincini yurduna hemen yansıtma isteyen nice yazarın, tanık olmak bir yana, sanık olmaktan bir ömür boyu kurtulamadığını görüyoruz.

Bugünkü Türkiye'de yazarın sürekli sanıklığı mühürlü mumla onanmıştır. Yazarın sanıklığına öylesine alıştık ki, artık kimse bu durumu önemsemiyor. Ama bu konuda güzel olan bir şey var: Demek ki Türk yazarları edilgen değillerdir ve yaşadığımız çağın tanıklığını sanık sandalyelerinde vurgulamaktadırlar."

İlhan Selçuk ne yazık ki, sanık olarak öldü. Bunun onuru ona ait şüphesiz; peki utancı kime?!.. O, engellemelere, baskılara boyun eğecek, pes edecek, ya da çıkarla elde edilebilecek bir insan değildi. "Japon Gülü" yazısında her türlü koşulda açmasını bilen, zor günlerin çiçeği Japon Gülü'ne övgü düzer:

*"Kimi insan Japon Gülü gibidir.
En zor günleri bekler açmak için.
Karanlık, soğuk, fırtına, tipi vız gelir. O kişiyi ne kışın geri dönmesi korkutabilir, ne kırağı çalması, ne don tutması... Heeey!..
Yurdumun Japon Gülleri...
Hepinize merhaba!.."*

Herkesin, Babıâli'nin İlhan Ağabeyisi, ağabeyisi Turhan Selçuk'la yan yana, Hacı Bektaş'ın koynunda yatıyorlar şimdi. Hz. Ali'nin, barış, kardeşlik, adalet gibi nimetlerle donanan sofrasına bir Tanrı misafiri daha eklendi. Yazgıları hemen hemen aynı. Künyelerini ise belli:

*İki kardeş, karındaş
Atatürkçü, laik
Demokrat ve çağdaş
Aydınlanmaya adanmış
İki kabiliyet
Adres Cumhuriyet
İkisinde de görülen
Gösteriştan uzak
O harikulade aleladelik
Öylesine soylu, seçilmiş sadelik
Düşünce denizinin derinliklerinde
Oluşan iki inci
Devrimci...*

1960 - 2000 Döneminin Eğitime Genel Bakış - I

Yalçın Kaya

Eğitim gibi toplumsal konuların irdelenmesi ve eleştirilmesi ancak aradan yıllar geçip de o eğitim düzeninin meyveleri alınmaya başladığında olanaklıdır. Bu nedenle 1960-2000 dönemine dönük eleştiriler için belki de çok erken.

1960 devrimini takip eden yıllara özgü, ilk kitlesel öğrenci eylemleri, öğretmen boykotları, okul-öğrenci-öğretmen niteliklerinin erozyona sürüklendiği, öğretim kurumlarında çalkantı ve anarşilerin yaşandığı 1975-1980 yılları; gelecekteki eğitim araştırmalarına sayısız belge bıraktı. Ne var ki geleceğin eğitim araştırmacıları, Türk Milli Eğitimi'nin giderek nitelik kaybına uğradığını bir iç acısı ile saptamak zorunda kalacaklardır.

Her milli eğitim bakanınca "reform" adı altında getirilen her yenilik başarılı sonuçlar vermekten uzak kalacak ve 1920-1960 arasında 27 bakan değiştiren Türk Milli Eğitimi 1960-2000 yılları arasında da bir o kadar bakan değiştirecek, ülkenin eğitim kadrolarının kilit noktalarına ise politik yakınlıkları ile iktidara dayanan kişiler getirilecektir.

Hazırlanan hükümet programlarında kimi zaman "maarif" kimi zaman "eğitim" uzun bölümler halinde sunulacak, "on yılda okulsuz köy bırakılmayacağı" sözleri verilecektir. Üstüne üstlük "Öğretim Birliği Yasası'nın mutlaka uygulanacağı" söylenecek ve "Atatürk ilkelerinin her kademede ege-men kılınacağı" da vurgulanacaktır. Her yüzeysel deneme "eğitim reformu" adı altında tanıtılacak, gelip geçici bakanlar arasından "az zamanda çok işler yapmış olma" heveslileri de çıkacaktır.

Sözünü ettiğimiz dönemde, hükümet-parti programları arasında göz yaşartıcı saptamalar, öneriler de vardır. 1950-2000 yılları arasında kısa aralıklar

dışında, "milliyetçi-muhafazakâr" olduklarını vurgulayan iktidarlar işbaşında olmasına karşın, örneğin 1979'daki hükümet programında "Eğitimin beynelmilelci ve Marksist tesirlerden kurtarılacağı" gibi ilginç bir öneri de yer almıştır.

1961-1981 arasında yürürlüğe konulan ve Milli Eğitimin çeşitli birimleri, görev ve çalışmalarıyla ilgili 218 ayrı yönetmeliğin var olması eğitimde yaşanan kargaşaya bir örnektir sanırım. 1990 yılında eğitimimizi doğrudan ilgilendiren mevzuat yığıntısının üç büyük ciltte toplam 2548 sayfayı kapsadığını da belirtelim.

Tüm bu çalkantılar arasında, uzun yılların emeği ile oturmuş ya da bizim oturmuş olduğumu sandığımız birçok ilkeyi, yöntemi, disiplinleri terk ettiğimiz de yadsınamaz. Bazı örnekler verirsek: İlkokul, ortaokul, lise bitirme sınavlarının kaldırılması, Türkçe'nin baraj dersi olmaktan çıkarılması, üniversitelere ortaokul düzeyinde Türkçe dersi konulması gibi ilginç sonuçlar ortaya çıktı. Milli tarih, milli coğrafya gibi dersleri okutma girişimlerinde bulunan bakanların, "Eflatun'u okutmazsak ne olur?" biçiminde söylemlerde bulunarak felsefe derslerini yadsıdığı günleri de gördük. Edebiyat dersleri "sakıncasız ölü ozanlar ve yazarlar antolojisi" biçimine dönüştü. Türkiye'nin laik bir ülke olduğu gerçeği ders kitaplarında bile çok az yinelemeyle yer aldı.

Milli Eğitim Bakanlığınca 1981 yılında kabul edilen T.C. İnkılâp Tarihi ve Atatürkçülük programının açıklama-

malarında, "lâiklik" sözcüğü yalnızca bir kez ve aşağıdaki biçimde geçmekte:

"Bu kavramın dinsizlik olmadığı belirtilerek, Atatürk'ün İslâm dinine olan saygısı kendi sözleriyle açıklanacak; onun esas itibariyle, gericilik, yobazlık ve boş inançlarla, din istismarcılığına karşı olduğu üzerinde durulacaktır."

Bu dönemlerde okul kitapları nitelik yoksunu, baş döndürücü rantlar peşinde koşan niteliksiz yazarlar tarafından ele alındı, içi boş dışları ise gösterişli bir biçimde öğrencilere sunuldu. Cumhuriyetin ilk yıllarından başlayarak yaptırılan bahçeli, oyun salonlu okul binaları günümüzde çekicilikten uzak, çiçekli, ağaçlı bahçelerden yoksun, özensiz, sevimsiz adeta "çocuk siloları" gibi yapılmaktadır.

Giderek artan sayıda açılan İmam-Hatip Okulları ise başlangıçta 633 sayılı Diyanet İşleri Yasasının 22. maddesine göre imamlık, hatiplik, Kur'an Kursu öğreticiliği, gerektiğinde müftülük, vaizlik gibi görevleri yapmak üzere ortaöğretim din görevlileri yetiştirmek üzere açılmıştı. 1972 yılında kabul edilen İmam-Hatip Liseleri Yönetmeliğinin 1. maddesi şöyle diyordu:

"Lâik eğitim sistemimiz içinde, Milli Eğitim Bakanlığının hizmetleri arasında ayrı bir meslek okulu niteliğinde, Öğretim Birliği Yasasının 4. maddesi gereğince kurulmuş bulunan İmam-Hatip Okullarının amaçları 633 sayılı Diyanet İşleri Yasasının 22. maddesine göre imamlık, hatiplik, Kur'an Kursu öğreticiliği, gerektiğinde müftülük, vaizlik gibi görevleri yapmak üzere

ortaöğretim görmüş din görevlileri yetiştirmektedir."

İmam-Hatip Liselerinin günümüzde sayıları 800'ün üzerine çıkmış, üstelik "ben senden daha çok açtım" denilerek politikacılar arasında yarışma konusu bile yapılmış okullardır. Günümüz Türkiyesinde cami sayısı 70 bin'lere varmış buna karşın okul sayısı 68 bin'lerdedir. Üstelik her yıl cami sayısına 1500 tane eklenmektedir. Kur'an Kursu sayısı ise resmi olmayan bildirimler göre 4800 olup, bu kurslarda, denetim ve gözetim ilkelerinden uzak 155 bin çocuk okutulmaktadır.

Toplumun gereksinimi olan okulları ise devletin açması yerine "hayırsever vatandaşlar" tarafından yaptırılması gibi "hayırlı" bir yol seçilmiştir. Birçok hayırseverin hem adını ölümsüzleştirmek hem de devlete ödeyeceği verginin bir bölümünü bu işe ayırıp toplumun duasını almak(!) için bu yolu seçtikleri de bir başka gerçek. Günümüzde okul ve sağlık tesisi gibi kamu binaları yaptırmak, karaparacı ve çeteciler için devlet bürokrasisiyle ilişkiye geçmenin aracı olmuştur. Son dönemlerde ele geçirilen kara paracı ve çete sanıklarının hemen hepsinin kendi adlarına okul, sağlık tesisi yaptırdığı, kamusal dernek ve vakıflara bağışta bulunduğu ortaya çıktı.

Yaptırdıkları karakola adlarını verdiren kanun kaçakları bile var. Yolsuzlukla Mücadele Derneği Başkanı Tevfik Diker, okul yaptırmak isteyenlerin durumunun, oluşturulacak bir komisyonca değerlendirildikten sonra izin verilmesini önerdi.

Gümrük kaçakçılığı ve hayali ihracat ile 500 trilyon lirayı aşkın bir vurgun yaptığı saptanan bir holding sahibinin yaptırdığı okul ve sağlık tesisleri nedeniyle devlet üst düzey bürokratlarıyla ilişki kurduğu anlaşıldı. O kişi bu işi o denli ileri götürmüş ki "devlet üstün hizmet madalyası" bile verilmiş kendisine. Tefecilik yaptığı öne sürülen bir iş adamını öldürttüğü savıyla yargılanan bir başka iş adamının, Bursa'da babasının adına okul yaptırdığı; Altınoluk'ta takma bir adla yıllarca yaşayan bir uyuşturucu kaçakçısının MESA İlk öğretim Okuluna yaptığı yardım nedeniyle Milli Eğitim Bakanlığınca 1997 yılında ödüllendirildiği biliniyor. Uyuşturucu baronunun yakalanmasının ardından konuşan Belediye Başkanı "yardım yapmadığı yer kalmadı, kendisini iyilik meleği diye biliyorduk" diyordu.

Çetecilerle banka ihalelerinde işbirliği yapan bir başka iş adamının da okul yaptırdığı biliniyor. Bursa'da tefecilik yapan ismini yazmayacağım bir tekstilcinin kendi adına karakol yaptırdığını da bu listeye ekleyelim.

1982 Anayasasının 174. maddesi "İnkilâp Kanunlarının Korunması" başlığını taşır, bu yasaya göre Öğretim Birliği Yasası anayasal güvence altındadır. Bu görüş çağdaş, modern Cumhuriyetin temel dünya görüşünü vurgulamaktadır. Bir anlamda Milli Eğitim düzeni bilimseldir, laiktir ve tektir. Ne var ki 1982 Anayasasının 24. maddesine öğretim birliği yasasına ters düşen bir kural yerleştirilmiştir. Buna göre ilk ve orta okullarda din dersleri zorunlu hale getirilmiştir. Ülkemizde

yaşayan Hıristiyan ya da diğer din inançlısı çocuklara bile din derslerini İmam-Hatip çıkışlı öğretmenler vermekte ve bu nedenle de velilerden yakınmalar gelmektedir. İmam-Hatip çıkışlıların Harp Okulları'na girmesi kabul edilmiyor ama, bu okulları bitirenler savcı, yargıç, emniyet müdürü, vali, kaymakam olabiliyorlar. Çelişik bir durum var ortada.

Günümüz eğitimi üzerine söylenecek daha çok söz var ama konuyu günümüz eğitiminden örnekler vererek kapatmakta yarar var.

SINAVLARDA TEST YÖNTEMİ KONUSUNDA TARTIŞMALAR

Uzun bir süreden beri eğitim sistemimiz test hastalığına tutulmuş gibi. Test yoluyla sınav araç olmaktan çıktı amaç durumuna geldi. İlkokullardan üniversiteye kadar bu böyle. Test, seçeneklere göre düşünmeyi öngören bir sistem, bölmeli bir kafa yapısı geliştiriyor, düşünmeyi durduruyor, donduruyor dolayısıyla düşünmede bir bütünsellik kalmıyor. Öğrencilerde düşünme alışkanlığı kalmadığı gibi okuma alışkanlığı da kalmıyor. Niye okusun ki çocuk? Nasıl olsa seçeneklerden biri doğru. Düşünüp yeni bir şey yaratma artık bir lüks. Boğaziçi Üniversitesi öğretim üyelerinden birisi bir öğrenciye soruyor:

- Ne olmak istiyorsun?
- Bilim adamı olmak istiyorum.
- Bilim adamı ne demek?
- Seçenekleri söyleyin de yanıtlayayım.

Bu sistem üzerinde daha çok espriler yaratılabilir. Öğrenciye sorun "Ne olacak ülkenin hali" Yanıt hazır:

"Seçenekleri söyleyin yanıtlayayım"

Şimdi bazı derslerin içeriğine ilişkin bilgiler verelim ve işe Türkçe ve edebiyat adı altında okutulan derslerle başlayalım.

EDEBİYAT DERSLERİNİN İÇERİĞİ

Okullarımızda edebiyat dersi, öğrencilere edebiyatın amaçları doğrultusunda hiçbir şey kazandırmayan, hattâ gereksiz bir ders durumundadır. Belirli eğilimleri olan kişilere ısmarlanan ders kitaplarında savaş ve akıncılık ile ilgili metinler işlenmektedir. Akıncı ruhu yaratma, cihan devleti kurma, cihana hakim olma ülküsü yaratılmak amaçlanıyor. Bu yöntemle, geniş görüşlü ve hoşgörülü aydınlar değil ancak bir takım dogmalara körü körüne inandırılmış akıncı mollalar ve komandolar yetiştirebiliriz.

Edebiyat kitaplarında dünya edebiyatının yeri yoktur. Kendi edebiyatımızın asıl diri yanını oluşturan Cumhuriyet dönemi edebiyatına da yer verilmez. Orhan Veli, Sait Faik, Orhan Kemal, Yaşar Kemal gibi yazarlara biraz yer verilir de Nâzım Hikmet, Aziz Nesin gibi yazarlardan hiç söz edilmez.

Edebiyat, çağa ve çağlara açılan aydınlık bir penceredir. Ulusal ile evrenselin iç içe olduğu, birbirini tamamladığı bir aydınlıktır bu!. Öyle olduğu için her toplumda edebiyat, kültürün belkemiği kabul edilir. "Milli Kültür" diye tutturana eğitim sistemimizin, evrensel kültürle hiçbir ilgisi olmadığı gibi ulusal kültürle de bir ilişkisi yoktur. Dolayısıyla ulusal kültürümüzün evrensel değerlerini yakalamaktan hayli uzağız.

TARİH DERSLERİNİN GÜNÜMÜZDEKİ DURUMU

İsmarlama yöntemle yazdırılan tarih kitapları; Osmanlı'ya özenen, geriye dönük ulusal bir bencillik ve böbürlenme üstüne kurulu fetihçi ve saldırgan, insanlığın kültür mirasını özümsemekten uzak bir biçimde okutuluyor. Ulusal tarihimiz, Atatürk Devrimleri, Kurtuluş Savaşı gibi önemli konular da gereği gibi okutulmamaktadır. Ulusal yakın tarihimizin yer aldığı bölümlerde neredeyse Kurtuluş Savaşı'nın Padişah Vahdettin'in emri ve komutası altında yapıldığı yazılacak.

Kurtuluş Savaşı sırasında emperyalist ülkelerle değil yalnızca Yunan kuvvetleriyle savaşmış bir Türkiye sergileniyor tarih kitaplarında. Tarih kitaplarında "büyük dost" Amerika'nın günümüzde bile Lozan Antlaşmasını tanımadığı

yazılmadığı gibi, Kurtuluş Savaşı boyunca para ve silah yardımı yapan kuzey komşumuz "ezeli ve ebedi düşman Moskof gâvuru" Sovyet Rusya'nın bu yardımı da es geçilir. Kurtuluş Savaşı'nın gerçek yüzünün öğrenilmesi için Atatürk'ün Büyük Nutuk adlı yapıtının okunması gerektiği bile öğrencilere -kasıtlı bir tutumla- söylenmez.

Aslında görsel iletişim araçlarında ve yazın alanında da benzer biçimde, resimli roman ve TV. programlarıyla beyin yıkama yapılıyor. Lise ve ortaokullarda tarih dersinde öğretilen konular aşağıdaki başlıklar altında toplanıyor.

- * Orta Asya Türk tarihi
- * İslâm tarihi ve Türk-İslâm tarihi
- * Muhammed'in cenkleri.

İrkçılığa özendirilen tarih eğitimimizden, Antikçağ Anadolu Uygarlıkları tümüyle çıkarılmıştır.

FELSEFE VE SOSYOLOJİ DERSLERİNİN İÇERİĞİ

Felsefe adını verdiğimiz insan başarısı, bir üst düşünme, yoğun bir düşünce etkinliği olup bu ise ancak özgür, bağımsız, önyargısız ve hoşgörülü ortam içerisinde gerçekleşir. Ancak özgür düşünme bilincine varmış insanların bulunduğu toplumlarda

felsefe yapılabilir. Felsefenin en büyük mutluluk kaynağı da barışın, kardeşlik ve özgürlüğün egemen olduğu bir dünyanın kurulmasına yardımcı olmaktır.

Din derslerini öğrencilere 7 yıl süresince zorunlu olarak okutan devlet, yaşamı sorgulama, laik ve insan haklarına saygılı düşünme aracı olan felsefeyi yalnızca bir ders yılı okutuyor. Eğitimciler, bu durumun, genç kuşakları dinsel dogmalara sürüklediğini belirterek laiklik yanlısı ve sorgulayıcı genç kuşaklar yetiştirmek için felsefe derslerinin lise eğitiminin tüm sınıflarına konulmasını öneriyorlar.

12 Eylül 1980 devriminin ardından 20 yıl süreyle felsefe dersleri seçmeli ders durumuna getirildi. Şimdilerde ise felsefe dersleri zorunlu ders olarak lise son sınıflarda haftada 2 saat okutuluyor. Buna karşın din dersleri din ve ahlâk bilgisi adı altında ilköğretimin 4. sınıfından başlayarak lise son sınıfa kadar Anayasa gereği zorunlu ders olarak okutuluyor. Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği Başkanı Prof. Dr. Türkân Saylan, felsefe eğitiminin gençleri akılcı ve sorgulayıcı düşünme yöntemlerini kullanmaya yönelttiğini anımsatarak siyasal iktidarların uzun yıllar boyunca düşünmeden, sorgulamadan kararlarına boyun eğecek kuşaklar yetiştirmek için felsefe derslerinin okullarda zorunlu ders olmaktan çıkarıldığını vurguluyordu.

Saylan, Cumhuriyet devrimlerinin daha iyi anlaşılması için gençlere ortaöğretimde felsefe derslerinin daha yoğun olarak okutulması gerektiğini

söylüyor. Aynı düşünceleri paylaşan Eğitim-Der Başkanı Mustafa Gazalci da mantık, felsefe gibi derslerin okullarda "yasak savar" gibi haftada 2 saat okutulmasının, sorgulayan bir gençlik yetiştirilmesi için yeterli olmadığını söylüyor.

Okullarımızda öğretilen felsefe dersleri konuları ve içeriği ile tam bir Ortaçağ bağına sahiptir. Ortaçağda olduğu gibi felsefe, ilâhiyatın uygun gördüğü konuları işlemektedir. Aslında dinci çevrelere göre Din dersleri ve Kur'an nasıl olsa tüm gerçekleri açıkladığından felsefeye ne gerek var? Ayrıca felsefe zorunlu ders olmaktan çıkartılıp seçmeli ders konumuna getirilmiştir.

Türkiye'de egemen güçler, gençlerin uyanmasını istemiyor ve onları üniversite öncesi eğitimden başlayarak yaşadığımız çağa ve topluma yabancılaştırmaya çalışıyorlar. Liselerimizde okutulan felsefe derslerinin içeriğine bir göz atalım.

- * Eski Türklerde bilim ve felsefe
- * Ortaçağda İslâm'dan önce Türk dünyasında bilim ve felsefe
- * İslâm dünyasında bilim ve felsefe
- * Osmanlılarda bilim ve felsefe
- * Anadolu dışında yaşayan Türklerde bilim ve felsefe

Bu başlıklara bakılarak Türk ve

İslâm'da felsefenin en iyisi yapılmış gibi bir izlenim doğuyor. Türk-İslâm dünyasında büyük ozanlar, bilginler, düşünürler yetişmiştir ama bunların hiçbirisine filozof denemez. Bir toplumda insanlar, dinlerin verdiği yanıtlardan, açıklamalardan kuşku duyarlarsa orada filozof yetişebilir. Ama dinsel bağnazlık topluma egemense orada ne filozof çıkar ne de barınır. Ortaçağda Batı dünyası bağnaz Hıristiyanlar yüzünden skolastik dönem denilen çok karanlık dönemi yaşarken, Doğu'da İslâm bilgin ve düşünürleri bilim ve düşün alanında çok önemli başarılar sağladılar, Antik İyon-Helen felsefesini öğrenip geliştirdiler. Gene de tüm bunlara bakıp İslâm dünyasında felsefenin tam anlamıyla yaşandığını söyleyemeyiz. Felsefe yapmak isteyen düşünürler, dogmalardan oluşan bir büyük halkanın içerisinde düşünce üretmek zorundaydılar. Bu çemberi yıkmak olanaklı değildi. İmanın koşullarından olan "Amentü"nün altı koşulu iman sahibi kişiyi kısıvrak sarmakta ve onu nelere inanıp inanmaması konusunda uyarmaktadır.

BİYOLOJİ DERSLERİNİN İÇERİĞİ

Yardımcı Doç. Turan Güven tarafından yazılan, Bakanlıkça ders kitabı olarak kabul edilen biyoloji kitabında şu tümcelere rastlıyoruz:

"Bütün canlı türleri Allah tarafından ayrı ayrı yaratıldı. Bu canlı türleri, ilk yaratıldıkları günden beri bazı değiş-

meler geçirmekle birlikte, tamamen başka türlere dönüşmediler. İnsan kendi varlığı konusunda biraz düşünürse, bir yaratıcının varlığını o zaman anlayabilir. İslâmiyete göre bütün yaratıklar Allah tarafından yaratılmıştır."

Bu görüş dönemin Milli Eğitim Bakanı Vehbi Dinçerler'in çabası ile kitaplara konulmuştur. Gazetecilerin sıkıştırmaları üzerine bu sayın Yrd. Doçent kendini şöyle savunmuş:

"Milletin mensup olduğu dine göre ayrıntıları farklı olan yaratılış görüşü olabilir. Yaratılış görüşü inanç ve imanla ilgili bir konu olduğundan bu türlü kuramların deney ve gözlemlerle doğrulanması gerekmez." Elbette sayın doçent şu sorunun yanıtını veremiyor:

"Sayın hocam siz biyoloji bilimi mi öğretiyorsunuz yoksa dinsel buyrukları mı?" Üstelik doçent bey daha da ileri giderek:

"Canlıların ve dünyanın oluşumunu 19. yüzyılın fosilleşmiş kaba materyalizmi ve pozitivist bilim görüşü ile ele alırsak, pek anlayabileceğimizi sanmıyorum" şeklinde "bilimsel (!)" bir açıklamada bulunuyor.

İşin daha acı tarafı bu Ortaçağ kafa yapısının üniversite ders kitaplarına bile sızmış olması. Örneğin Biyokimya-I adlı kitapta, bilimle uzaktan yakından ilgisi olmayan garip görüşler yer almış. Örneğin beyinde dua, ibadet, hürmet, tapınma merkezleri varmış.

Bir Bilgeye Sormuşlar...

Bir bilgeye sormuşlar:

"Efendim, dünyada en çok kimi seversiniz?"

"Terzimi severim" diye cevap vermiş.

Soruyu soranlar şaşırılmışlar:

"Aman üstad, dünyada sevecek o kadar çok kimse varken terzi de kim oluyor?"

Bilge, bu soruya da şöyle cevap vermiş:

"Dostlarım, evet ben terziyi severim. Çünkü ona her gittiğimde, benim ölçümü yeniden alır. Ama ötekiler öyle değildir. Bir kez benim hakkımda karar verirler, ölünceye kadar da, beni hep aynı gözle görürler."

Bir bilgeye sormuşlar:

- Bir insanın zekâsını nereden anlarsınız?
- Konuşmasından.
- Ya hiç konuşmazsa?
- O kadar akıllı insan yoktur ki!..

Bir bilgeye nasıl bu kadar doğru kararlar alabildiğini sormuşlar, "Tecrübe" demiş. "O tecrübeyi nasıl kazandın?" diye sormuşlar "Hatalarımla" demiş.

Bir bilgeye "Nasıl insan oluruz?" diye sormuşlar "Üç adım atlama" gibi bir cevap vermiş bilge kişi: Önce sana kötülük yapanlara kötülük düşünmemen gelir. İnsanlığa attığın ilk adım budur. Sana kötülük yapanlara iyilik yapabildiğin an ise ikinci büyük adımı atar ve hakiki insan olmaya başlarsın.

Nihayet, sana iyilik yapanla kötülük yapan arasında bir fark hissetmeyecek hale geldiğin zaman insan olursun.

Bilgeye sormuşlar "dünyada en güzel şey ne?" diye.

"Sevmek" demiş.

"Peki sonra?" demişler.

"Sevilmek" demiş.

"Peki neden sevmek sevimliden önce geliyor?" demişler.

O da demiş ki: "İnsan sevdiğine sevildiğinden daha çok emindir."

BARTHOLOMEW Celsesi

“% 51 Zararsızlık”

Medyum: Mary Margaret Moore

Operatör: Dr. John Aiken

Albuquerque, New Mexico 16 Aralık 1985

Çeviren: Jale Gizer

Özetleyen: Nihal Gürsoy

Bartholomew'in bize ara sıra hatırlattığı gerçeklerden biri şöyle başlar: "İkiniz ya da daha çoğunuz biraraya geldiğinizde..." ve bazen şöyle biter: "...sihirli bir şey olur." Ve "Sihir"

Bartholomew bilgeliğini gruplarla paylaştığı zaman en yüce şekliyle gerçekleşir. Meydana gelen birleşik enerjiden herkes pay alır ve herkes bir ölçüde genişlemiş (ferahlamış ve idrak açıklığına ulaşmış) olarak ayrılır. Aşağıdaki bilgiler onun ilk

kitabı olarak yayınlanan ve okurlarını derinden etkileyen "İLLÜZYONLARIN ANIMSANIŞI"-ndan sonra çıkan ve "%51 ZARARSIZLIK" adı altında yayınlanan Mary-Margaret'in medyumluğunda hipnoz yolu ile tedavi yapan Dr. John Aiken'in operatörlüğü ile gerçekleşen celselerin sunulduğu kitaptan derlenmiştir. Çevirisini ise yakın senelerde kaybettiğimiz sevgili dostumuz Jale Gizer yapmıştır.

Bu sizin Noel zamanı adını verdiğiniz zamandır ve ben adet olan-
dan biraz farklı bir şekilde size katıl-
mak istiyorum. Bana birçok kimse
tarafından şöyle zorlu bir soru sorul-
muştur: Burasının bir kutbiyet gezegeni
olduğu doğru ise ve eğer varlık hakkın-
da daha geniş bir anlayışa olanak veren
başka bilinç halleri mevcutsa, o halde o
yeni bilinç haline geçmek için gerekli
olan nedir?

Bir olasılığı gündeme getirmek isti-
yorum. Şimdi lütfen durun ve göz-
lerinizi kapayın. Bütün önceden
edinilmiş fikirlerinizi bir süre için bir
kenara bırakın ve kendinizi mümkün
olduğunca az izlenim içeren bir enerji
alanına koyun. İçine yeni kavramların
nüfuz edebileceği, yumuşak, hareket
halindeki bir enerji alanı hayal etmek
(imgelemek) için sadece bir an durun.

Kavramlarla bir an içinde aydınlanma-
mayışımızın nedeni, sizin titreşim
frekansınızın birbirine uymayan enerji
alanları içermesidir. Kısaca anlatmak
gerekirse, siz yeniye istiyorsunuz fakat
eskiyi terk etmeye de razı değilsiniz;
Bu yüzden de, yeni bir kavramın sizin
aura alanınıza nüfuz etmesine izin ver-
meden önce o yeni kavramı tekrar
tekrar işitmek zorundasınız. Sizler
nüfuz edilebilir varlıklarsınız ve hemen
her an daha da nüfuz edilebilir hale
geçebilirsiniz. Bu bir seçim mesele-
sidir. Şimdi nüfuz edilebilir olmayı
seçin. (Burada kendinizi bilgiye açın)

Bugün size anlatacağım en yüce
gerçek, sizin bir başka farkındalık
düzeyine, varlığın bir başka ifadesine
geçmek için tam bir aydınlanma hali

içinde olmanıza gerek kalmadığı
anlayışıdır. Siz bir Avatar olmak ya da
sadece sevecen, yüceltici, harikulade
düşünceler taşımak veya bir ermiş gibi
davranmak zorunda değilsiniz. Fakat
sizde mutlaka bulunması gereken bir
şey var ki, o da %51 zararsızlık halidir.

Neden zararsızlık, neden sevgi değil?
Dostlarım sizin sevme kapasitenize
hakkı olan tüm saygıyı sunarak diyo-
rum ki; öğreneceğiniz daha çok şey
var. Siz varlığınızın bütün yönlerini
açma yolundasınız. O halde lütfen fark
ediniz ki, sizin dünya katında "sevgi"
adını verdiğiniz solgun ve silik kopya-
nın gerçeği, şimdiki fikirlerinizin ala-
bildiğine ötesinde uçsuz bucaksız
kudret ve enginliklere uzanır.

Eğer şimdi hissettiğiniz sevgiden
hoşnutsanız, gerçek sevgi halinde, o
hal içinde olduğunuz zaman neler
hissedebileceğinizi bir düşünün.

Yaşadığınız Tanrısal görünen
açılışlardan bazıları, daha büyük bir
gerçeğin varlığı hakkında bir güvence
ise de, yapmak için geldiğiniz iş
bununla bitirilmiş olmuyor. Amaç otu-
ma odanızda tanrıların dans etmeleri
değildir dostlarım. Amaç, zararsızlığın
sizin varlığınız içinde derin ve net bir
biçimde dans etmesini sağlamaktır. Bu
çok mümkündür. Çoğunuz için %51
pek uzak bir şey değildir. Fakat %50,
51 değildir. Ve buna hemen hemen
yakın olmak yeterli değildir.

Beklediğiniz bilinç patlamasını ise kri-
tik kütleyi oluşturacak olan küçük bir
şeyin eklenmesiyle gerçekleşir.

ZARARSIZLIK, işte o eklenecek
olan küçük şeydir. Seçiminizden

tümüyle siz sorumlu olmalısınız, kendinize ve başkalarına zararlı olan davranışları tümüyle terk etmeyi kendinizden isteyin ve bu davranışın bütün olma sürecinin bir parçası olduğunu idrak edin ve öğrenmeye hazır olun. İşte gerçek zararsızlığa ulaşmanız için gerekli olan ve size destek olacak olan bu ekstra %1'dir. Öyleyse nasıl zararsız hale gelirsiniz? Önce kendinize zararsız olmakla başlarsınız. Çoğunuz başkalarının ne istediklerini anlamak, bulmak ve onların gereksinimlerini karşılamak üzere eğitilmişsiniz. Fakat uyanacağınız ve bu değiş tokuşlar yüzünden sizin ne istediğinizi ya da sizin kim olduğunuzu bilemediğinizi fark ettiğiniz bir gün gelecek. Ve o idrakle birlikte gelen tepkilerden bazıları da sizin için ve başkaları için zararlı olur. Asıl benliğinizin zararsızlığını görüp tanıyınca kadar, siz bir başkasına karşı zararsız olmadığınızı kestiremezsiniz ve siz gerçekten de korkacak hiçbir şey olmadığını derinlemesine idrak ederek bu işi ele alabilirsiniz. Korkacağınız hiçbir şey olmadığı zaman savunma ve saldırıya ihtiyacınız yoktur. Başkalarının sizi kusursuz görmelerine de ihtiyaç duymazsınız ve kendi gerçeğinizi söylemekte ve kendi gerçeğiniz olmakta ve kendi gerçeğinizi yaşamakta özgür olursunuz. Siz, başkalarının seçimleri yüzünden tehdit altında olmadığınızı bilene kadar kendinizi güvenlikte hissedemezsiniz.

Böylece çözüm, dünyaya zarar getirmeyecek şekilde hareket etmektir.

Ve çözüm sizin kendi içinizde yattığı için, onu keşfetmek üzere kendinizle baş başa, sessizce oturun ve içinizdeki ve çevrenizdeki enerjileri, hiçbir şekilde yargılamaksızın hissedin. Bunu her gün yaparsanız, kendi enerjinizin güvenilirliğini ve gücünü hissetmeye başlayacaksınız. Sizler güçlü varlıklarsınız ve kim olduğunuz gerçeğini "ön ve arka planlarıyla" görüp tanımayaya muktedirsiniz.

Beden içinde dolaşırken siz her an arka plana, kaynağa ulaşma olanağına sahipsiniz, çünkü o sizin bir parçanızdır. Zararsızlık, siz herhangi bir şey yaparken- doğru eylemin ne olduğunu bilen ve eğer siz izin verirsiniz sizin vasıtanızla onu gerçekleştirecek olan- güç ile o anda temasta olduğunuz bilişinizden kaynaklanır. Varlığınızın yalnızca ön planı ile yaşadığınız gibi bir fikriniz var. Bu bir yalandır. Siz sürekli olarak arkadan itilmektesiniz. Kimileriniz çok büyük zorluklar yaşamışsınızdır, geriye baktığınızda ise onların nasıl olup da üstesinden gelebildiğinize şaşarsınız. Bütün o zamanlar boyunca görünmeyen güç hareket halinde idi, sizi iterek başka seçenekleri göstererek. Kaynağın sürekli dürtülerinden habersizsiniz ve böylece onlara karşı uyanık ve canlı değilsiniz. Bu dürtülere karşı nasıl uyanık ve canlı olabilirsiniz? Herhangi bir şeye karşı nasıl canlı olabilirsiniz? Tek yol onlara yönelmektir, farkındalığınızı onlara yöneltmektir, onlarla faal bir biçimde iletişime geçmektir. Bu demektir ki siz yalnızca

dıştaki ön plan hareketleri ile meşgul olmayıp, iç ve arka planların da farkındasınız. Siz bir dosta dönüp onun işbirliğini ve yardımını istemedikçe, ondan yardım ve işbirliği sağlayamazsınız.

Siz her bir eyleminizin zararsız olup olmadığını içsel olarak bilirsiniz. Ve eğer zararlı ise, o zaman yapılması gereken şey, zararlı oluşunuzu yargılamak değil, neden zararlı olmak istediğinizi anlamaktır. İç aleminizde henüz üzerinde çalışılmamış, tamamlanmamış malzeme varken siz nasıl zararsız olabilirsiniz? Bir kimseye zarar verme niyetinde olduğunuzu hissederseniz, kendinize "niçin?" diye sorun. Eğer hedefiniz zararsız olmak ise bu eylem sizin için ne ifade ediyor? Onu şimdi anlamak için ne yapabilirsiniz? Onun üzerine atılmayın. Kendinizi yenilgiye uğratırsınız. Zararlı şekilde hareket ettiğinizi bilen ve bunu kabul ve teyit eden bilinç düzeyine kadar inmeli ve neden korktuğunuzu bulmalısınız. Siz korkmadıkça zarar verecek şekilde davranmazsınız. Zararsızlık o anda cereyan eden herhangi bir şeyden korkmamak sayesinde mümkün olur.

Siz eylemlerinizin sorumluluğunu yeterince sık olarak üstlenmedikçe ve yansıttığınız korkuların nedenini açık seçik görebildikçe zararsız hale gelirsiniz. Eğer aranızdan yeterli sayıda kişi %51 zararsız hale gelirse, gezegeniniz için de kritik kütleyi oluşturabilmiş olacaksınız. Eğer bunu yapamazsanız, bu çoğunluk bunu istemediği içindir, gezegeniniz de çoğunluğun isteğine uyacaktır. Dünyanın geleceği

önceden bilinemez, çünkü %51 zararsızlığa herhangi bir anda ulaşılabilir ve bu oran da gezegende yaşayanların bilinçleriyle birlikte değişecektir. Kritik kütle bir anda gerçekleşebilir. Sizin işiniz hangi tarafta olduğunuzdan emin olmaktır. Örneğin, bu ve diğer ülkelerin her yanında sürüp giden korkunç açlığın kritik kütleyle ulaşmanızda bir yardımcı olup olmadığını kim söyleyebilir? Siz henüz bu dünya ile ilgili daha geniş planı görüp kabul etmekten doğan bir anlayış ve davranış içinde değilsiniz. Bu nedenle, sizin işiniz, kendinizi bir başkasıyla ilgili konuşma, eylem ve düşünce içinde bulduğunuz her sefer, zararsız olup olmadığınızı fark etmektir. Eğer zararlı oluyorsanız, bunun onların sorunu olup olmadığını düşünmeyin. Sizin içinizde neyin yolunda gitmediğini bulmaya çalışın ve dışta olup bitenler için tasalanmayın. Kendi kritik kütlene ulaşmanızı geciktiren nedenlerden biri de sizin sürekli olarak başkalarının ikilemlerini çözmeye çalışmanızdır. Bunun ne size ne de onlara yardımcı olur. Daha üstün bir yerden gelen yargı, diğerleri üzerinde muazzam bir yenilgi duygusu yaratır. Mesele basittir. "Baskalarının, size davranmalarını istediğiniz gibi davranın." Görmek istemediğiniz bir davranışı başkalarına göstermeyin. Siz ağızınızı açtığınız zaman kendi sınırlı benliğiniz adına mı yoksa engin benliğiniz adına mı konuştuğunuzu bilirsiniz. En sonunda enginliği seçeceksiniz, size öyle yapmanız söylendiği için değil, sizin için en

iyisinin bu olduğunu fark ettiğinizden. Mevcut halinizden daha geniş bir farkındalık haline geçebilmeniz için zararsızlık mutlak şekilde gereklidir.

Eğer özgürlük haline olabildiğince çabuk ulaşmak istiyorsanız, paylaşmış olduğumuz konuyu çok ciddiye almanızı öneririm. Düşüncelerinizde, sözlerinizde ve eylemlerinizde başkalarına zararlı olduğunuzu bildiğiniz şeyleri bulun. Sonra yaptığınız seçimlerden bir yargıya varmaksızın sorumlu olun. Çoğunuzun birlikteyken bu güvenlik hissini duyduğunuz birkaç kişi vardır, fakat dünyanın geri kalan kısmı ile kendinizi güvenlikte hissetmezsiniz. Eğer zararsızlık hali içindeykeniz, aynı niteliği hemen her an kendinize çekersiniz. Bu bir eşitler evrenidir ve bu yankılanan titreşimler skalası içinde siz hangi düzeyde bulunuyorsanız, hemen hemen aynı düzeyde olan kimseleri bulursunuz. Evet, kimi zaman siz, bir yönünüzü anlama gereksiniminden ötürü, bazı olaylarla karşılaşmak üzere bir başka titreşim frekansına kendi seçiminizle geçersiniz. Bu da çoğunlukla daha düşük bir titreşim frekansına geçmek anlamına gelir. İhtiyacınız olmayan şeyleri kendinize çekmezsiniz. İncinme korkusu ile kendinizi dünyadan gizleyerek dolaşıp durmak, incinmenin en kesin yollarından biridir. Zararsızlık, kendinize güven duymanızdan, kendi güvenilirliğinizi kabul ve tasdik etmenizden ve bundan dolayı da hayatınıza bu güvene uygun enerjiler çekmenizden kaynaklanır. Siz birlikte daha büyük bir güven alanı yaratırsınız ve

bu daha birçoklarını, gitgide artan, büyüyen daireler halinde kendine çeker. Kendiniz için kritik kütle, sizin zararlı gördüğünüz her şeyi fark etmeniz, tanıyıp belirlemeniz ve sonra terk etmenizle oluşur. Kritik kütle sizin kendi elinizdedir, çünkü seçme özgürlüğüne sahipsiniz. Siz bu uyanıklık hali içinde olmadıkça %51 anı'nın ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz. Bütün yapabileceğiniz, o arzuyu parlak ve sürekli bir fener olarak zihninizde canlı tutmaktır. Ve patlama anı gelecek!.. Kendi kritik kütle kendi elinizdedir ve her bir an önemlidir.

Not: Sayın Ahmet Kayserilioğlu'nun dergimizin daha önceki sayılarında bahsetmiş olduğu "Kryon" isimli ruhsal varlık; her yirmi beş yılda bir dünyamızda yapılan ölçümlerden, iyilerin oranından oldukça geniş bir biçimde söz etmiş, bu konuya dikkat çekmişti. Kryon'a göre, 1987 yılında bir ölçüm yapılmış ve insanlığın olumlu yönde adımlar attığı tespit edilmiştir. Bundan sonraki ölçümün son ölçüm olacağı ve 2012 yılında gerçekleşeceği de yine Kryon tarafından bildirilmiştir. "Bartholomew" isimli bu varlık ise Kryon'un söz ettiği 1987 ölçümünden tam bir yıl önce bize "Kritik Kütle"den bahsederek her an %51'e ulaşabilirsiniz diyor. Yukarı âlemden gelen bu iki ayrı varlığın aslında birbirine ne kadar paralel ve birbirini destekler mahiyette bilgiler verdiğini görmek bakımından oldukça ilginç bir celse. 2012'ye sayılı zamanın kaldığı bu günlerde kendi kritik kütleimizi gözden kaçırmayalım.

Eski Gün Işığının Son Saatleri

Yazar: Thom Hartman Çeviren: Arın İnan

Kültürün Derinliği

Mark Twain 1861 yılında tren yoluyla Amerika Birleşik Devletlerini baştan başa gezmiş ve anılarını 1871 yılında yayımladığı bir kitapta anlatmıştı. Bu gezisi sırasında, Büyük Tuz Gölü'nün yakınlığında kendilerine Shoshone denilen bir grup Kızılderili ile karşılaşmıştı. Bunlar o dönemde beyazlar tarafından "Kazıcı Kızılderililer" lakabıyla anılıyorlardı. Twain onlar için kitabında şunları yazmıştı: "Şimdiye kadar gördüğüm en sefil insanlar. Hiç bir şey üretmiyorlar, kendilerine ait bir köyleri yok, belli bir düzen dahilinde

işleyen bir kabile hayatına bile sahip değiller" Shoshonelar'ı ve diğer avcı-toplayıcı grupları inceleme zahmetine katlanmayan bir çok kişi, bu insanları tıpkı Twain'in gördüğü gibi görmektedirler. Bunlar hakkında yazılmış olan kitapların çoğu, onları yiyecek bulma umuduyla her gün sefilce mücadele veren insanlar şeklinde tanımlamaktadırlar. Benzer bir tanımlı Ben Franklin de yaparak, bu kişilerin kültürlerinin ve dinlerinin de bir şeye benzemediğini söyleyerek, onları bir nevi aşağılama yolunu seçmiştir.

Aslında Twain ve Franklin de dahil olmak pek çok modern görüşe sahip olan kişilerin yanlış düşündüklerine inanıyorum. Çağdaş medeniyetlerin varmak istedikleri nihai hedef insanlara keyif alacakları zamanları yaratmak ise, Shoshone Kızılderililerin başarının zirvesine çıktıklarını söyleyebiliriz.

Çünkü kültürümüz şehirlerin ve eyaletlerin teknolojik yenilikler (örneğin tarımdaki yenilikler) sonucunda ortaya çıktıklarını böylece de insanlara bolca serbest zaman hediye ettiğini öğretmektedir. Bu görüşe göre, modern insanlar ellerine geçen bolca zaman sayesinde kendilerini sanata edebiyata, dine adayabilmekte veya kozmosla ilgilenebilmekteyken, ilkel kültürlerde yaşayanlar bu tarz serbest zamanlara sahip değillerdi.

İnsanların Kendilerine Ayırdıkları Serbest Zamanlar

Tarihi ve çağdaş kültürler hakkında yapılan her ampirik çalışma, kültür karmaşıklıkça ve hiyerarşik bir hale geldikçe, insanların daha fazla çalışacaklarını ve hayatlarının ise daha koşuşturmalı geçeceğini söyler. Bunu anlayabilmek için, orta kademedeki çalışan kişilerin haftada kaç gün çalıştıklarını veya bankalardan aldıkları krediyle ev taksitlerini ödemeye çalışan ailelerin haftada kaç saatlerini işlerine adadıklarını incelemeniz yeterli olacaktır.

İnsanların kendilerine ayırdıkları serbest zaman veya özgürlük esasında toplumun çok az bir yüzdesi tarafından tam hakkıyla kullanılabilir. Genellikle de bu mutlu azınlığı oluşturan kişiler ülkelerin ekonomisine ve politikasına hükmedenler olmaktadır. Hükmeden sınıf gıda üretmemekte, üretenler ise bu iş için ekstrasından zaman harcamaktadırlar.

Shoshone'lar da diğer insanlar gibi günde 2000 kaloriye ihtiyaç duymakta ve yiyecek bulabilmek umuduyla bir yerden diğerine sürekli olarak göç etmekteydiler. Gittikleri yerde herhangi bir gıda bulamadıklarında nereye gideceklerini önceden bilebilmekteydiler.

Toronto Üniversitesi hocalarından Richard Lee benzer özellikteki bir kabilenin (ki bu Afrika'daki Kung kabilesi olabilir) yiyecek bulma amacıyla haftada 15 saat harcadıklarını söylemektedir. Böylece zamanlarının geri kalanında oyun oynayabilmekte, birbirlerine hikayeler anlatabilmekte ve şarkılar söyleyebilmektedirler. Ulusal Bilim Vakfı üyesi olan John Yellen da Afrika'da yaşayan ve avcı-toplayıcı bir kabile olan Hottentot'ların da aynı şekilde yaşadıklarını söylemektedir.

Mark Twain'in algılamalarının tersine, Shoshone'lar inanılmaz derecede zengin bir kültüre ve dine sahiptiler. Bu insanlar kıtlıklardan veya salgın hastalıklardan etkilenmiyorlardı. Böylece kendi topraklarında yaklaşık 10 bin yıl yaşayabilmişler, topraklarını gayet temiz ve saf ve verimli kılabilmişler, komşularıyla da gayet güzel ilişkiler kurabilmişlerdi.

Bu insanlar ayrıca savaş veya savaşmak nedir bilmemişlerdi. Öyle ki lugatlarında "Savaş" sözcüğü bile yoktu. Shoshone toplumu Kuzey Amerika'nın en terkedilmiş ve en harap bölgesinde yaşamıştı. Bu kabileden bir aile en az

beş, en fazla yirmi kişiden oluşuyordu. Beyazlar bunlara saldırdıkları zaman, sadece kaçıp, saklanıyorlardı. Bir yere yığıldıkları hiçbir servetleri veya stokta duran hiçbir yiyecekleri yoktu. Ayrıca gıdaları nasıl saklayabileceklerine dair hiçbir bilgileri de yoktu. Bu nedenle bu kabileyi oluşturan kişilere fakir veya sefil diyemeyiz. Tam tersine bu kişiler kendilerini rahat hissediyorlardı. Aileler arasındaki ilişkiler çok anlamlıydı. İstedikleri yiyecekleri nasıl bulabileceklerini de çok iyi biliyorlardı. Böylece Shoshone'lar arasındaki en yüksek rütbe cömertlik idi. Halbuki beyazların sosyal statü elde edebilmeleri için sahip oldukları serveti ve gıda fazlasını akıllıca yönetmeleri çok önemlidir.

Beyazların bu kabilenin insanlarına "Kazıcılar" demelerinin nedeni, bunların yiyecek bulma amacıyla toprağı sıkça kazmalarındır. Beyazlar bunu bir nevi aptallık diye görse bile aslında Shoshone'lar yaşam ve doğal çevreyle ilgili oldukça derin ve zengin bilgiye sahiptiler. Yerden gıda çıkarmak için kutsal bir değnek kullanıyorlar, bunu özel bir tören ve ritüelle imal ediyorlardı. Yerden bir taş kaldıracak olduklarında bile bu kutsal değneğı kullanıyorlardı. Yaşam onlarla konuşuyor ve onlara rehberlik yapıyordu sanki.

Shoshone'ların kültürü ritüellerle doluydu. Öyle ki hayatları boyunca doğa ruhlarının, kendilerini çepeçevre saran doğa üstü şeylerin farkında oluyorlar, birbirleriyle gayet düzeyli ve düzenli ilişkiler kuruyorlar, kutsal yerleri mutlaka ziyaret ediyorlardı. Bunun dışında ölüm, doğum, evlilik ve ergenlik çağına geçişle ilgili de özel törenleri vardı.

Shoshone kabilesinin eşitlik prensibine uygun yaşamları vardı. Liderlik tümüyle kabiliyete dayanıyordu. Aralarında avcılıkta en usta olan kişi diğer avcıların başına geçiyordu. Buna benzer şekilde en akıllısı ve en tecrübelisi ise kabilenin şifacısı oluyordu. Keşif yapılan yerlerde bulunan yiyecekleri en çabuk bulabilen ve ayırd edebilen kişi ise, keşif ekibinin başına seçiliyordu. Bilgi ve tecrübe kademeleri zaman içinde kişiden kişiye farklılık gösterdiği için kabileyeye liderlik yapanlar da değişebiliyordu. Liderlik batı toplumunda olduğu gibi güç ve servet elde etme fırsatı diye görülüyordu. Shoshone'larda liderlik ağır bir sorumluluk olarak algılanıyor, bu nedenle de herkes bu görevi saygıyla karşılıyordu. Bir kişinin ilelebet lider olmaması veya liderliğin babadan oğula geçmemesi, bu kabileyeye ilk kez karşılaşan beyazların şaşırmasına neden olmuştu.

Shoshone'ların nadiren kıtlık yaşamalarının nedenlerinden birisi de gıda stoklayacak kadar üretim yapamamalarıydı. Bir bölgede gıda azalmaya başlayınca, derhal bir başka bölgeye göç ediyorlardı.

Shoshone'larda hiç kimse diğer bir kimse için çalışmıyordu. Hiç kimse diğerinin sahibi değildi. Herkes sadece kendi ailesinin geçimini sağlamak için çalışırdı. Bunun ötesinde herhangi bir çaba sarfetmezdi. Günde iki ila dört saatlerini yiyecek bulmak için harcarlardı. Geriye kalan zamanlarını ise çeşitli seremonilere ayırırlardı.

Gelecek Ay: "Modern Dünyanın Esirleri" başlıklı konuyla yazımıza devam edeceğiz.

Canlı KRYON Celsesi
(Geçen Sayıdan Devam)

“Bu Zamanlar İçin Gerekli Bilim” - II

Bu canlı kanallık Albuquerque, New Mexico'da verildi 14 Şubat 2010
Çeviren: Saffet Güler

YENİ TUZ GİDERME YANITI

İşte hemen bir yanıt. Dünya çoğunlukla su iken, buna rağmen sizin bunu içememeniz derin bir şey! Yanıt deniz ve okyanusu kullanmak ve onu dönüştürmektir. Elbette okyanus taze su değildir, tuzun nasıl çıkarılacağını sormak zorundasınız.

Tuzu çıkarma bugün çok verimsiz şekilde mevcuttur. Büyük miktarlarda su tanklara gitmek ve çeşitli şekillerde ısı kullanılırken burada beklemek zorundadır. Çeşitli sistemler vardır, bazıları buhar, bazıları değildir, hepsi de tuzu çıkarmak için ısı gerektirir. Bu uzun zaman alır. Pahalı ve verimsizdir. Bundan dolayı tüm şehir için tuz

giderme makul değildir. Bunun yerine, sadece hiç taze suyu olmayan yerler bunu gibi bir sisteme sahiptir. Şimdi, kutunun dışında düşünmenizi istiyorum ve tuzu yeni bir şekilde nasıl çıkaracağınızın yanıtını vereceğim. Part-nerim, burada yavaşlamayı istiyorum.

Dünyadaki en büyük şehirlerden çoğu okyanus kıyısındadır... suya çok yakın. Bunun nedeni zamanla bu sahil bölgelerinin gemiler ve limanlar ile ticaretin yapılabildiği yerler olmasıdır. Okyanus kıyısında bulunan büyük şehirlere sahip oldunuz. Başlamak için iyi bir yer, öyle değil mi, su almak için? Yanıt o kadar zor değil, ama göz önüne alınmamış bir şeyi gerektiriyor.

Bugün sahip olduğunuz en ileri teknoloji küçüğün en küçüğü ile ilgilidir. Siz buna nano - teknoloji diyorsunuz. Bu kimyadır, hatta robotlar dediğiniz formu alan çok küçük kimyasal makinelerdir. Bu ultra küçük, moleküler boyutlu robotlar bugün mevcuttur ve sizin yeni yaratıcı çabalarınızın zirvesindedir. Şimdi bile, biliminiz hastalığı bulup öldürmek için bunları İnsan kanına sokmayı düşünüyor... şu anda sahip olduğunuz beyaz kan hücrelerini artırmak için. Nanoparçacıklar işte bu kadar küçük.

Doğal olarak bunun sakıncaları var, çünkü İnsan bedenini değiştirdiği görünüyor. Doğal olarak yaratılan, ağrılarınıza, hastalıklarınıza, kimyasal dengeye veya hatta gece uyku uyumanıza yardımcı olabildiğini

öğrendiğiniz herhangi bir destekleyiciden daha fazla sakıncası yoktur. Sizi canlı tutmaya yardım etmek için İnsanlığa verilmiş olan bilim türleri ile kuvvetlerini birleştiriyor.

Hatırlayın, bir İnsan Varlığının bunu yapmak için kendi bilincini kullanabileceğini öğretmemize rağmen, buna inanmayan veya bununla ilgilenmeyen milyonlarca insan var. Bu nedenle deyim yerindeyse bilim gevşetiyor (boşunu alıyor) ve bugün İnsan yaşamının kalitesine yardımcı olduğu bilinen metafiziksel olmayan çok şey var. Bu dengedir ve doğrudur ve uygundur. Hala bir hastalığı dengelemeye yardımcı olması için bilimi kullanmak yerine kendi çocuklarını ölüme terk edenler vardır. Onlar Tanrı tarafından verilmeyen her şeyin uygun olmadığına inanır. İyi bilimin sadece Tanrı'nın Evreni yaratma şeklinin keşfi ve yaşama geçirilmesi olduğunu tam olarak anlamamanın zamanıdır. Bütünlük ile kullanıldığında uygundur, Tanrı tarafından verilmiştir, kutsanmıştır ve yüksek titreşimli Dünya nedeniyle keşfedilmesine izin verilmiştir. Başka deyişle, siz bunu kazandınız! Bundan dolayı bunu fırlatıp atmak veya kötü olarak adlandırmak onu anlamamaktır.

Bir adam çok susamıştır. O çok dindardır ve ona su verilmesi için dua eder. Yanına suyu olan başka bir adam gelir ve ona su vermeyi teklif eder. Susamış adam suyu sadece Tanrıdan umduğunu ve bekleyeceğini söyleyerek bunu reddeder. Susuzluktan ölür, Tanrının eşzamanlılığının başka İnsanlar vasıtasıyla olduğunu asla anlamaz! Yaşamınızı uzatmak için size verilen bilimi takdir etmeyi öğrenin, çünkü bu uygundur ve İnsanlığa bu nedenle verilmiştir.

Nanoteknoloji daha akıllı hale geliyor. Bilim kimya, mantık, elektronik vasıtasıyla zeki robotlar yapmayı öğreniyor. Bu zeki bir şekilde birçok şey yapmanıza yardımcı olan bir bilgisayarın mantığına benzer. O sizin için düşünmez, ama kendinizin yapamayacağınız işlerde size yardımcı olur. Bu minik akıllı robotlar suyun tuzunu gidermeye yardımcı olabilir.

Size bir görev vereceğim: Suyun akışını hiç durdurmadığı ve tuzun gerçek zamanda uzaklaştırılabildiği bir yerde bir tuz giderme fabrikası inşa edeceksiniz ve hiç fikrinizin olmadığı bir yan ürün yaratılacak. Su hiç dinlenmemeli ve hiç pişirilmemeli. Buna hiç ısı dahil değil. Nano - teknolojiyi kullanarak, sürekli akışta su makinenin bir ucundan girer ve diğer ucundan çıkar. Girişte tuzlu, çıkışta taze su ve standart arıtıma hazır hale gelir.

Sistemin ilk aşamaları çözülmüş tuzları bulup kendilerini bu tuzlara bağlamak için tahsis edilmiş yeterince

nano - teknoloji robotunu salıvermenizi gerektirir. İşte sır, ancak her bir robot manyetize edilir! Ne de olsa ben manyetik üstadım. Sonra minik nano robotların tuzun hepsine sıkıca tutunmasıyla tuzun hepsi manyetik hale gelir. Sonraki aşamada: Sonraki alana akarak, su tuzu sudan tamamen ve bütünüyle çeken muazzam, dev elektromıknatıslara maruz kalır, çünkü tuz şimdi manyetiktir! Tuz dışarı çıkar. Belki fazla basitleştirdik, ama bunun şekli böyledir. Isı dahil değildir.

Şimdi, yan ürün... buna inanamayacaksınız! Oh, siz bunu keşfettiğinizde bu tartışılabilir olacak. Suyu uygulanan manyetik alanlar çoğunlukla oldukça şifalandırıcı olan su yaratır. Bunun nereye gittiğini görüyor musunuz? Bu nasıl bir cihaz olabilirdi? Kuantum olurdu, biliyorsunuz, çünkü manyetikleri kullanıyor. Manyetik olarak işlem gören suyun sizin için kötü olduğunu söyleyenler olacaktır, çünkü siz onu anlaşılmayan bir şekilde değiştiriyorsunuz. Onlar, dünyanın şifalı sularını bulmak için diğer insanların tükettiği enerji miktarını kavramıyorlar! Şimdi suyun tuzunu giderirken bunun birazını elde ediyorsunuz! Gerçekleşen şeyin kanıtı olmayacak, bu nedenle tartışmalı olacak. Tüm insanlar daha az insanın hastalanacağını bilecek!

Bu bugün size vermek istediğimiz şeydir. Bugün bunu işitebilesiniz ve yayınlansın diye bu şekilde kaydetmek istediğimiz şey budur. Gelecekte gördüğümüz şeyin, geliştirdiğiniz potansiyellere dayandığını söylemeyi diliyorum. Size bir zaman çerçevesi vermeyeceğiz, çünkü yok.

BİLİMİN GELECEĞİ

Size vermek üzere olduğum bilgi iki nesil sonra olabilir, belki de üç nesil. Ama bunun hepsi kuantum buluş ile ilgilidir. Fizikçiler, dinleyin. Size zaten bildiğiniz bir şey vereceğim ve bu mümkündür. Bu başka bir bilim alanını içeriyor ancak şimdiye dek öğrenmiş olduğunuz üç boyutlu her şeye karşı koyuyor. İnsanlar komiktir. En yüksek matematik ve geometride bile, her şey düz bir çizgide tanımlanmıştır. Bu nedenle İnsanlar çemberi sonsuz sayıda düz çizgileri olan bir çokgen olarak tanımlamayı sever. Bu komik! Bu sanki doğada hiç çember yokmuş gibidir ve İnsan onun varolması için düz çizgi objesi kullanarak bir formül yaratmak zorundadır. İlginç, değil mi? Size İnsan düz çizgi eğilimini veriyorum ve buna bakmak eğlenceli. Köpükler her zaman etraftalar. Onlar güzel, biliyor musunuz? Onlar doğal, biliyor musunuz? Çember uzayda da doğal olarak gerçekleşen bir olaydır... gezegenleri düşünün. Ama İnsanlar bu şeklin sonsuz sayıda düz çizgi olmasını istiyor.

Bir kağıt üzerindeki karikatür karakterler gibi, çizgi figürler kendi iki

boyutlu yaşamlarında birkaç üç boyutlu özellik bulurlar ve bunları şekli açıklamak için sonsuz sayıda çizgi figürler yaratarak "kanıtlarlar".

Önceden şüphelenmekte olduğunuz şey, yerçekimi ve manyetizmin hepsinin doğal olarak eğilmesidir. Bunlar düz gitmezler ve asla gitmediler. Işığa ne dersiniz? O da düz değildir. Diğer ikisinden etkilendiği zaman, ışık da eğilir. Bu size bir şeyler anlatmalıdır. Hiçbir şey aslında düz bir çizgi değildir! Tek düz çizgiler İnsanların beyinlerindedir. [Kryon şaka yapıyor]. Doğru türde matematik de kullanmıyorsunuz ve bunu uzun zaman önce söylemiştik. Kuantum olan matematiğin zarafeti vardır ve size en basit terimlerle bile bunu anlatmaya başlarsam, çok fazla karmaşık görünür.

YENİ MATEMATİK GELİYOR

Kuantum matematik, keşfedilecek olan bir şeyi kullanır ve buna bir isim vereceğiz: etkili rakamlar. Bunlar deneysel değerlere sahip olmayan rakamlardır, etraflarındaki rakamlardan etkilenen değerlere sahiptirler. Dört, dört değildir. Dört, bir formüldeki gibi veya saymada olduğu gibi lineerlikte yanındaki rakamlar nedeniyle uyarlanmıştır. Bir formülün kuantum halde

üretildiği her seferinde, onun içindeki rakamların hepsi etraflarındaki diğer rakamlardan etkilenir. Bunun nedeni o formüldeki tüm rakamların, onların yanındaki rakamlar tarafından uyarlanmasıdır.

Bunlar etkili rakamlardır. Eğer dört lineer şekilde kullanılırsa, beş veya üçten etkilenir. Bunların hepsi yanlarındaki rakamları etkilerler. Neden, kuantum gerçekliğin asla lineer olmayan bir gerçeklik olması veya sizin "normal" olduğunu düşündüğünüz özelliklere sahip olmamasıdır.

Karmaşık olsa da, gelişigüzel değildir ve zarif bir sistem vardır... nitelikleri keşfettiğiniz ve değişimin tutarlılığını gördüğünüz zaman güzel bir şey. "Kaosun kurallarını" anladığınız zaman kaos, kaos gibi görünmez. En sonunda, bunu gördüğünüzde, çember için bugün var olduğu şekliyle irrasyonel bir rakam değil, tam bir rakam olan formüle sahip olursunuz. Bu pi olmayacak. Bunun yerine, "pi çözümlü" olacak. Pi'nin tam rakamını elde etmek için fizikçilerin bunu geriye doğru çalışmasını istiyoruz. Bu size bir ipucu ve hesaplamaların kalanıyla yapılmak zorunda olan şeyi verecek.

Etkili rakamları olan matematiği hayal edin! Çünkü her bir rakam deneysel değil, etrafındaki rakam tarafından etkilenir. Şu anda size yüksek matematiği veriyorum ve işte bunun size nasıl hizmet edeceği: Bunu anlamaya başladığımızda, sonunda Fiziğin

Kutsal Kasesi adını vereceğim şeyi anlayacaksınız. Bu bir İnsan terimidir.

Sizin düz - çizgide düşünmenizde, önyargınızda, birçok 3B formüle sahipsiniz, öyle değil mi? Ve fiziğin temeline baktığınızda, kütleyle sahip olan maddeden söz edersiniz. Kütleyle sahip olan o şeylerde, atomik yapı ve yoğunluğu bile çözdünüz. Etrafınızda gördüğünüz şeylere dayanan formüllerin tutarlılığından gurur duyuyorsunuz ve bunların statik olduğunu düşünüyorsunuz, öyle değil mi? Her şey için bir formül olduğunu düşünüyorsunuz ve bu nesnelere nasıl hareket ettiğini ve tepki gösterdiğini açıklıyor. "Eğer belirli bir atomik yoğunluğa ve kütleyle sahip ise, o zaman ağırlığı budur veya belirli belirli bir çekimi vardır. Bunların hepsini çözdünüz.

Aslında, evet çözdünüz! Ama sadece 3B'de. Bu formüllerle kuantum hale gelir gelmez, bunların hepsi esner ve farklılaşır. Tüm bunların size anlattığı, varoluştaki herhangi bir nesnenin kütlelerini değiştirmenizin mümkün olduğudur. Ne kadar büyük veya küçük ya da ne kadar yoğun olduğu önemli değil. Onun kütlelerini değiştirebilirsiniz ve bu nedenle, yerçekiminin onun üzerindeki etkisini değiştirebilirsiniz. Anti - yerçekimi diye bir şey yoktur, sadece kütlelerin kontrolü vardır. Bir şeyin ne kadar ağırlığa sahip olması gerektiğini söyleyen 3B'de sahip olduğunuz formüller ilgili nesnenin kütlelerini kontrol ederek değiştirilebilir. Bu nedenle, (aslında diğer iki kuvvetin

kuantum ürünü olan) yerçekimini değiştirmiyorsunuz, nesnenin kütesini değiştiriyorsunuz. Ve bunun atomik yoğunluğu veya görünür yoğunluğu kontrol etmekle ilgisi vardır.

Yugoslavya'da ünlü bir atölye vardır. O tarihidir, çünkü kutunun dışında düşünen bir adama, Tesla'ya aittir. Bu atölyede, Tesla'nın tezgahından fırlayan nesnelere oluşan tavanda izler var. Bunlar tavana sert şekilde, çarpıp kırılıyordu! Nikola hayal kırıklığına uğruyordu, çünkü kütesiz nesnelerin yaratılmasını keşfetmişti ve bunun nasıl olduğunu bilmiyordu! O kutunun dışında düşünüyordu... alternatif akımın nasıl çalışabileceği ile ilgili size bir mavikopya veren şu ana kadar varoluştaki tek kişi. Oh, bu 3B'den çok daha fazlasıdır. Bunu inceleyin, çünkü bu zariftir.

Tesla'nın yaptığı tüm bu şeyler manyetiklerle yaratıldı ve bu ayrıca onun atölyesindeki deneyin arkasındaki temeldir. Ancak, Tesla'nın zamanında manyetik alanlardaki minik dalgalanmaları ölçmek veya yaratmak için sizin bugün sahip olduğunuz bilgisayarlar veya enstrümanlardan herhangi biri yoktu. O bir nesnenin kütesinin değişmesinin yaratılmasını başardı, ama bunu kontrol edemiyordu ve bunu nasıl yaptığını tam olarak bilmiyordu.

Hayal kırıklığına uğradı. Bu arada, Tesla geri döndü. Onun nerede olduğunu size söylemeyeceğim. Belki de o bunu okur ve bundan sonra ne yapılacağını bilir?

Manyetik alanların diğer manyetik alanların etrafında düzenlenebilmesi akıllıca. Çözümler [sıvılar] bile alanlar içinde akıllı şekillendirilmiş alanlar yaratmak için manyetize edilebilir... size kütlede bir değişim yaratacak koşulu vermek için, bazen birbirleriyle doğru açıda, bazen değil. Bu şeylerin hiç biri İnsan gelişimi alanının dışında değildir. Bu ne kadar sürer? Bilmiyoruz. Bu size bağlı. Ama bunun neyi değiştireceğini anlıyor musunuz? Her şeyi! Bu, bilim kurgu olaylarının sonunda sizin olacağı anlamına geliyor. Anti - yerçekimi dediğiniz şey sadece kontrol edilebilir kütesi olan nesnedir. Ne kadar büyük olduğuna bakmaksızın batmadan yüzebilir. Bu yapılabilir. Belki de bunu gerçekleştirmenin zamanıdır?

"Kryon, neden bize bu şeyleri anlatıyorsun?". Bununla bitiriyoruz. Yanıt, sizin burada kalmanızı istememizdir. Bunların hepsi sevgiyle veriliyor. Burada kalmanızı istiyoruz! Ve siz daha fazla kuantum düşünmedikçe, buluşları hızlandırmadıkça ve yoldan politikayı çekmedikçe çok fazla şansınız olmayacak.

Ancak bunu yapmak zorunda olan ülkeler, en yüksek teknik yeteneklere sahip olan ülkelerdir ve onlar da tüm bunların yolunda olan en yüksek etkili yapılara sahipler. Nüfusun bunu anlamasının, fizikçileri salıvermesinin ve onları politik veya endüstriyel o şeylere bağlamamasının zamanıdır. Belki neden sözettiğimi bilmiyorsunuz, ama onlar biliyorlar.

Bunun sürecinde, yaşamın uzaması olacak; süreçte görünümeler olacak; süreçte bu mesajın doğru ve gerçek olduğunu bile görebilirsiniz. Gelecekte bir yerde, eğer yaparsanız, o zaman bir bulmacanız olacak, öyle değil mi, fizikçiler? Öyle değil mi? Eğer bunu dinliyorsanız, bir bulmacanız var, çünkü perdenin diğer tarafından konuşan, gerçek, doğru ve bilimsel olan bilgiyi veren kimdir? Bir seviyede, bunun gerçek olduğunu söyleyeceksiniz. Ve gelecekte bir zamanda, spiritüel ve bilimin bağlaşıklık olduğunu ve dünyayı, manyetikleri, yerçekimini ve incelediğiniz her şeyi yaratan enerjinin sizin bir parçanız olduğunu kabul etmek zorunda kalacaksınız... çünkü yaratıcı her birinizin içindedir. O zaman belki rahat konuşmaya başlarsınız.

Bunun bu bulmaca ile ilgisi vardır: Bu gerçek mi değil mi? Kryon gerçek mi değil mi? Sevgi gerçek mi değil mi? Pekala, bazılarınız biliyor, çünkü bugün sizi seven yaratıcının huzurunda oturdunuz. Perdenin benim tarafımdaki bu aile sizi seviyor. Bu harika bir

Sevgililer Günü mesajıdır, öyle değil mi? Size, ister bilimsel olsun ister Akaşanız veya öz ruhunuz ya da Yüksek Benliğiniz ile ilgili olsun hakkında konuştuğumuz her şeyin tek bir nedenle verildiğini söylüyoruz: bu gezegende yaşadığınız hayatı kolaylaştırmak. Böylece sizi yaradılış ile birleştiren zamk olan şefkati keşfedebilirsiniz, çünkü geçiş önünüzde.

2012 enerjisi dediğiniz şey zaten burada, yaklaşık 1998'de geldi. Bunun beklendiği gibi olmasına izin verin, bütünlük ile bilimsel devrim, eski enerjiyi yavaşça değiştiren hükümetle bütünlük ile yeniden ortaya çıkan ekonomi ile yüksek bilincin zamanı. Geçmişte asla bir araya getirmediğiniz şeylerle, gerçekleşmekte olan yeni bir paradigma vardır.

Bu bir tezattır - birlikte varolamazlar - bütünlük ve hükümet - bütünlük ve sigorta - bankacılıkta bütünlük. Yeni bir paradigma önünüzdedir ve bu geçiş zordur. Önümdeki sandalyelerde savaşçılar ve çalışanlar var. Onlar bunu biliyor, çünkü bu nedenle geldiler: Akaşa içinizde canlıdır ve iyidir, sevgililer ve siz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Ben kim olduğunuzu biliyorum. Ve her birinizi kutluyorum.

Ve öyledir.

KRYON

Canım Ablam

Seni son yolculuğuna uğurlamadan bir gece önce 22.00 sularında, bulaşıkları yıkarken dalmışım. Bulaşıktan başka her şeyi düşünüyorum ya o anda, birden ağlamakta olduğumu fark ettim. Neye biliyor musun ablacığım, senin ölümüne. O anda söylesem gülerdin. Olacak şey miydi bu. Daha çok gençtin, hayat doluydun, insanları, doğayı, her şeyi çok seviyordun. Üstelik hasta da değildin, öyleyse nedendi bu hayal? Derhal gözlerimi silip bu saçma düşünceyi kovdum. Fakat rüyamda ağlamaktan gözlerim şişmişti yine. Sabaha karşı ağlayarak uyandım, bir anlam veremeden uyumuşum. Kapı ziline sesiyle yerimden fırladım, bu erken saatte kim olabilirdi? Karşımda eniştem, acı haberi örtmeye çalışarak bildiriyordu. Sabaha karşı ağlarken ben, bu dünyayı terk etmişsin meğer sen. Hiçbir şey düşünemiyordum, robotlaşmıştım, Göztepe'den Bakırköy'e nasıl geldiğimi bilmeden senin yanında buldum kendimi. O güzel yüzünü öpmeye doyamıyordum. Seni şimdiden öyle çok özlemiştim ki, sensizliği düşünemiyordum bile. Belki de rüya görmeye devam ettiğimi düşünüp, bunun gerçekten rüya olması için Tanrıya yalvarıyordum. Uyuyor gibiydin sen. Her zamankinden güzel. Bizler için, arkadaşların için taşıdığın üzüntülerden sıyrılmış, meleklerden güzel olmuştun. Senin üzüntülerin zaten kendine hiç olmazdı ki, hep başkaları içindi, başkalarının derdiydi senin derdin. Ailemizin birliği için hep sen koşar, köprü olurdu tüm akrabalar arasında. Belki bu görevindendi çocuğunun olmayışı da.

Çok sevdiğin evin bir âlemidi o gün. Arkadaşların da bir bir geliyor ve gerçek bir dostu kaybetmenin acısını yineliyorlardı.

Meğer ne çok sevenin varmış. Ama bu olağandı zaten, seni tanıyıp senciliğini, vericiliğini görüp sevmemek olur muydu?

Arkadaşlarının bazıları da yüksek sesle ağlıyorlardı, eminim üzüyordun bu seni. Tüm üzüntüme karşı sessizce ağlıyordum yanında biliyorsun. Ama sanırım en çok annemi takdir ettin. En büyük elemini taşıdığı halde bir yanında oturmuş, sessizce dua ediyordu, gözyaşlarını gönlüne akıtarak. Oysa o hem ilk yavrusunu hem de arkadaşını kaybetmişti. Bir kez daha kutladım onu içimden. Bu arada eniştemin dayanıklılığını da yazmadan geçemeyeceğim. Çok sevdiği bir varlığı kaybetmesi yetmiyormuş gibi, seni son kez görmek için Edirne'den gelmekte olan iki kardeşini de aynı gün trafik kazasında kaybettiği halde yine de yıkılmaması en dindar kişileri bile hayrete düşürdü diyebilirim. Bense sulu gözlünün biriyim. Diğer kardeşlerimiz de böyle başışla bizi lütfen. Büyük bir kayıpsın bize sen. Aradan üç ay geçtiği halde ancak yazabiliyorum sana ve yine aynı gözlerle...

Önümüzdeki günlerin içinde mutlu, mutsuz birçok olay gizli. Dilerim onlar bizim daha güçlü zamanlarımıza rast gelsin, daha doğrusu kendimizi her tür olay için hazırlayalım şimdiden. Bir gün bizi çok üzecek bir olayı bize hatırlatmalar bile kovmaya-lım kafamızdan ve düşünelim üzerinde. O zaman daha hazırlıklı olur, siz sevgilileri böylesine üzmeziz gözyaşlarımızla. Bunu yazıyorum ama pek başarılı olamazsam yine de başışla beni canım ablam.

Etme Bulma Dünyası

Geçenlerde hiç hesapta yokken gecenin saat onunda bir trafik cezası ödedim. Sanki o saatte sadece bana o cezayı kesmek için orada bitivermişlerdi trafik polisleri. Ters yoldan girdiğimden ortalıkta levha falan da gözükmüyor. Neyse seksen bin liralık cezayı ödedim. Ve düşünmeye başladım. Niçin? Sonunda galiba buldum. Birine ödemem gereken bir borcum vardı. Tam da bayram üstü. İçimden: "Bir kısmını şimdi veririm, bir kısmı da bayram sonrasına kalır." Öyle uygun görmüştüm kendimce. Ama o kişinin bu paraya ihtiyacı vardı ve

planını ona göre yapmıştı. Ne kadarını sonraya bırakmıştım biliyor musunuz? Seksen bin lirasını! Beni biraz fazlaca evhamlı bulabilirsiniz. İki olayı nasıl birbirine bağladığımı kabul etmeyebilirsiniz. Şans işte! diyebilirsiniz.

Yaşamımızda başımıza gelen olayların belli bir anlamı yok mu? Toplumların tarihi belli yasalara bağlı değil mi? Eğer maddi olaylar belli yasalara göre işliyorsa, neden bizim

şans diye gördüğümüz küçük olayların da belli yasası olmasın? Tarihsel olaylar da aynı görüşle incelenmesin?

Maddi olaylar basit, açık ve nettir. İlk bakışta kolayca görülebilir. Ölçülür, tartılır. İsterseniz laboratuarda tekrar edersiniz, denersiniz. Ama bir Fransız ihülalini ikinci bir kere yapamazsınız. Tarihsel olayları etkileyen yüzlerce değişik faktör vardır. Bu yüzden kolay kolay incelenemez. Ama insan hayatını bir tür laboratuvar gibi düşünür öylece bakarsak, belli bazı ipuçları yakalarız. Toplumların tarihleri için de aynı şey düşünülmüş ki bugün Tarih bilimi diye bir şey var.

GÜLYÜZLÜLERİN TARİH LABORATUARI

Şüphesiz her olayın bir sebebi vardır. İnsanlık tarihinin her dönemi birçok mesajlar taşır. Fakat Gülyüzlülerin yaşadığı dönemler ise insanlık için başlı başına bir laboratuvar niteliği taşır. Sanki Tanrı Gülyüzlüyü kullanarak kendi yasalarını insanlara göstermek istemektedir. Hemen hemen her gülyüzlünün karşısına güçlü bir kötü çıkar. Musa'ya Firavun, Muhammed'e Ebu Cehil, İbrahim'e Nemrut. İyi ile kötünün mücadelesi nesiller boyu anlatılacak meseller çıkartır ortaya. Eğer Firavun Yahudi kavmim kovalamasaydı Kızıldeniz yarılr mıydı?

Nemrut İbrahim'i ateşe atmasaydı, eğer Tanrı isterse ateşin bir gül bahçesi haline gelebileceği nasıl bilinirdi? Ebu Cehil olmasaydı Muhammed'in sabrı, hoşgörüsü nasıl çıkardı ortaya.

Gülyüzlünün küçük hataları bile bize büyük ders olur. Yusuf köle olarak Mısır'a satılır. Birçok sebeple birlikte, Yusuf ve babası Yakup bir gün bir kölenin dövüldüğünü görmüşler ve hiç tepki göstermemişlerdi. Museviler tam kırk yıl çölde dolaşp durmuşlardı, çünkü Musa onları bir süre bırakıp gidince kendilerine bir mabut yapmışlar ve ona tapınışlardı. Musa, vaadedilmiş toprağa girememişti; çünkü bir türlü gerçeği öğrenemeyen insanlara inancını yitirmişti. Eyüp türlü belalara ve sıkıntılara uğramıştı, çünkü Tanrı onun yalnızca her şey yolundayken değil, sıkıntılara rağmen kendisine inanıp inamayacağını, isyan edip etmeyeceğini denemek istiyordu.

BİR TARİH BİLİMCİNİN GÖRÜŞÜ

Arnold Toynbee çağımızın değerli Tarihçilerinden biridir. Tarih Bilinci isimli eserinde sık sık geleneksel metinlerden alıntılar yapar. Budist metinlerden, İncilden hatta Mevlana'dan. Vardığı sonuç insanın hayatından yine kendisinin sorumlu olduğu ve yaşadığı bütün felaketlerin

kaynağının yine kendisinin olduğu oldu. Toplumsal buhran dönemlerinde insanlar, özgür iradeyi reddedip hayat akışını rastlantılarla ya da kuru determinist (sebepler sonu) yasalarıyla açıklamaya girişirler.

Bu dönemlerde insanlar ya geçmişleriyle övünür dururlar, ya içi boş bir takım kurumlara yaslanırlar, bazen sahip oldukları teknik imkanlar başlarını döndürür, ulaştıkları zaferleri onları gurura sevkeder.

Her seferinde yapılan yanlış; insanların kendilerine dönüp bakmamaları, kendilerini eleştirmemeleri ve değiştirmemeleridir. Değişmeyen, yenilenmeyen İnsan yavaş yavaş kendinde geleceğinin felaketlerini biriktirmeye başlar. Modern bir batılı şair kesin bir sezgiyle bu sonucu çıkarmıştı:

"Tanrı bilir ya, kötülerin hayati trajik olmaz! fesatlar tutkularından örülmüştür, içimizdeki düzmeceliktir bize ihanet eden." Dördüncü yüzyılda bir Hristiyan piskoposu da aynı sonuca varmıştı: "Düşman içinizdedir, yanılmanızın nedeni orada, içerde, yalnız sizin içinizde gizli" Afrikalı ermiş Cyprian da aynı doğruyu toplumsal hayatın bütün alanına uygulamıştır: "Kötü üründen, kıtlıktan yakmıyorsunuz: ama en büyük kıtlıkları kuraklık değil

açgözlülük yaratır, en büyük sıkıntılar tahıl ticaretinde fiyat yükseltmekten, kâr gözetmekten doğar. Bulutlar gökyüzünde yağmurlarını boşaltmıyor diye sızlanıyorsunuz, ama üretilmiş olanı ihtiyacı olana bir türlü dağıtmayına ses çıkarmıyorsunuz. Vebaya, hastalığa sövüp sayıyorsunuz, oysa, bu belaların sonucu insanların suçlarını ışığa çıkarmaktan başka bir şey değil."

İnsanın dönüp kendine bakması, eksikliklerini görmesi ve onları düzeltmeye çalışması kolay bir iş değildir. Çaba ister, devamlı düşünmeyi gerektirir. Ama sonunda acılarla belalarla karşılaşmaktan iyidir.

Yaşadığımız her olayın belli bir sebeple olduğunu bilerek, dikkatli yaşamak gerekir. O zaman hep aynı eziyetleri yaşamak zorunda kalmayız yani. "Tarih bir tekerrürden ibarettir." sözünü boşa çıkarmış oluruz, ibret alır, tekrar etmesini önleriz. Hayatımızı düzene koyarız. Hayatımızın efendisi oluruz. Bu uğurda bir çaba göstermek gerekecekse, her halde buna değer!

“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,
Haberleşme Sorumlusu ve Okur/Abone İlişkileri:

Kazım Erdemoğlu'na (0542) 676 83 47 no'lu telefonla, abone
adresinizi bildirmenizi rica ederiz.

En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası

Adı, Soyadı: .....

Adres: .....

Posta Kodu: .....

İlçe: .....

İl: .....

Tel: .....

Abone ücreti: Yurt içi (50 TL) .....

Yurt dışı (60 TL) .....

Posta Çeki No: 385999 (Sevgi Yayınları)